

Z obsahu:

**Setkání člověka
s Bohem
z podnětu Ducha
svatého**

Jan Pavel II. při
generální audienci
26. srpna 1998
– strana 2 –

**Ten, koho miluji,
je můj nepřítel**

Je odpuštění
povinností, nebo je
to bezvýznamný akt?
– strana 4 –

**Povýšení svatého
Kříže**

– strana 6 –

**Památka Panny
Marie Sedmiboletné**

– strana 7 –

**Viděl jsem Boží
ruku**

Svědectví z Pobřeží
Slonoviny
– strana 8 –

**Co se stalo
v Oldenburgu?**

Retrospektivní
reportáž o skutečné
události, o které
informuje časopis
FOCUS 52/97
– strana 9 –

**Proroctví – příčina
rozdělení**

– strana 10 –

*Snímaní z kříže
od Gerarda Davida
(1460–1523),
Londýnská nár. galerie*

Setkání člověka s Bohem z podnětu Ducha svatého

Dějiny spásy jsou **progresivní sebesdílení Boha lidstvu**, které dosahuje svého vrcholu v Ježíši Kristu. Bůh Otec chce v Slovu, které se stalo tělem, sdílet se všemi stejný život: chce sdílet definitivním způsobem sám sebe. Toto božské sebesdílení se uskutečňuje v Duchu svatém poutem lásky mezi věčností a časem, mezi Trojicí a dějinami.

Důvěrné společenství s Bohem

Jestliže se Bůh v Duchu otevírá člověku, pak tento člověk je z druhé strany stvořen jako subjekt **schopný přijmout Boží sebesdílení**. Člověk, jak říká tradice křesťanského myšlení, je *capax Dei*: schopen poznávat Boha a přijímat dar, kterým se stává pro něho On sám. Tím, že je člověk stvořen k Božímu obrazu a podobnosti (srov. Hen 1,26), je schopen prožívat **osobní vztah k Bohu** a odpovídat s poslušností a láskou na vztah vzájemného spojení, který mu Stvořitel nabízí.

Na podkladě tohoto biblického učení dar Ducha svatého, slíbeného a seslaného *bez míry* Ježíšem Kristem, znamená »pozvání k přátelství, ve kterém transcendentní »hlubiny Boží« se svým způsobem otevírají pro účast člověka« (Dom. et. viv. 34).

2. vatikánský koncil učí: »Neviditelný Bůh (Kol 1, 15; 1 Tim 1, 17) ve své veliké lásce oslovuje lidi jako přátele (srov. Ex 33, 11; J 15, 14n) a rozmlouvá s nimi (Bar 3, 38), aby je pozval a přijal do svého společenství (Dei verbum, 2).«

Nejvlastnější povolání

Jestliže tedy Bůh se prostřednictvím Ducha sděluje člo-

věku, je člověk ustavičně zván, aby se daroval Bohu celým svým vlastním bytím. To je jeho nejhlubší povolání. K tomu jej bez ustání pobízí Duch svatý, který osvěcuje jeho rozum a podporuje jeho vůli a uvádí jej tak do Božího synovství v Ježíši Kristu a zve jej, aby je důsledně prožíval.

Všechny ušlechtilé a upřímné vzlety inteligence a lidské svobody přiblížit se v průběhu dlouhých věků k nesmírnému a transcendentnímu tajemství Boha podnítil Duch svatý.

Zvláště v dějinách Staré smlouvy, kterou uzavřel Hospodin s izraelským národem, vidíme, jak se postupně uskutečňuje toto setkání mezi Bohem a člověkem v prostoru společenství, který otevřel Duch svatý.

Svou vnitřní krásou ohromuje např. vyprávění, jak se setkal prorok Eliáš s Bohem v závanu Ducha svatého: *Bylo mu řečeno: »Vyjdi a zastav se na hoře v přítomnosti Hospodina.« Hle, Hospodin prošel. Před Hospodinem veliký a silný vítr, který trhá hory a tříští skály, ale Hospodin ve větru nebyl. Po zemětřesení přišel oheň, ale Hospodin v ohni nebyl. Po ohni byl šepot vánku. Když ho Eliáš uslyšel, zakryl si tvář pláštěm, vyšel a postavil se u vchodu do jeskyně. A uslyšel hlas, který mu řekl: »Co tu děláš, Eliáši?« (1 Kr 19, 11–13)*

Sebepoznání v Kristu

Ale dokonalé a definitivní setkání Boha s člověkem, které očekávali a o kterém rozjímali s nadějí patriarchové a proroci, je Ježíš Kristus. On, pravý Bůh a pravý člověk, právě zjevením tajemství Otce a jeho lásky plně odhaluje člověka člověku a umožňuje mu,

aby poznal **vznešenost svého povolání** (GS 22). Ježíš Kristus uskutečňuje toto zjevení celým svým životem. On totiž, veden Duchem svatým, je stále připraven plnit vůli Otce a na kříži obětuje *jednou provždy* sám sebe *Otci skrze věčného Ducha* (Žid 9, 14).

Skrze velikonoční událost nás Kristus učí, jak »člověk, jediný tvor na zemi, kterého Bůh chtěl pro něho samého, může sám sebe nalézt jen **v opravdovém darování sebe samého**«. (GS 24) A nyní právě Duch svatý, v plnosti darovaný Církvi Ježíšem Kristem, působí, že člověk, který se poznává v Kristu, stále lépe nachází sám sebe v tom, že se dává upřímně jako dar.

Tato věčná pravda o člověku, kterou nám zjevil Ježíš Kristus, nabyvá v dnešní době zvláštní aktuálnosti. Neboť uprostřed všech protikladů, často velmi ostrých, svět žije v období intenzivní »socializace« (srov. GS 6), ať už jde o mezosobní vztahy uvnitř různých

lidských společenství, anebo vztahy mezi národy, rasami, různými společnostmi a kulturami.

Dárce jednoty a společenství

Ve všech těchto procesech směrem ke společenství a jednotě je nezbytné působení Ducha svatého, už také proto, aby bylo možno překonat překážky a nebezpečí, které hrozí lidstvu na této cestě. V perspektivě roku 2000 po Kristově narození je zapotřebí dosáhnout, aby stále větší počet lidí »byl schopen **najít sám sebe skrze upřímné sebedarování**«... Aby skrze působení Ducha Utěšitele se v našem světě uskutečnil onen proces **pravé zralosti lidstva** jak v osobním, tak ve společenském životě v řádu, který nám sám Ježíš navrhl jako určitou **podobnost mezi jednotou božských osob a jednotou Božích synů** v pravdě a lásce, když se modlil, *aby všichni byli jedno, jako my jsme jedno* (J 17, 21–22; Dom. et. viv. 59).

Bolletino Vaticano
Mezititulky a zdůraznění
redakce Světla

TERTIO MILENIO ADVENIENTE

K nejdůležitějším úkolům přípravy na jubilejní rok patří **znovuobjevení přítomnosti a působnosti Ducha**, který působí v Církvi, ať už ve svátostné podobě, především v *biřmování*, nebo prostřednictvím rozličných darů, úkolů a služeb, které k blahu Církve probouzí. *Jeden je Duch, který rozděljuje ze svého bohatství podle potřeb a služeb k užítku Církve* (srov. 1 Kor 12, 1–11). Mezi těmito dary vyniká nade všechny dar apoštolů, kterým sám Duch podřídil i charismatiky (srov. 1 Kor 14). Tento Duch

sjednocuje všechny skrze svou sílu tak, jak se spojují údy v těle. Přináší věřícím vzájemnou lásku a rozhojňuje ji.

Duch je tedy pro naši dobu *hlavní silou nové evangelizace*. Je tedy nezbytné znovu objevit Ducha, který v průběhu dějin vybudoval Boží království a připravuje jeho plné zjevení v Ježíši Kristu tím, že proniká nitro lidí a dává v lidských prožitcích klíčit semenům konečné spásy, k níž dojde na konci časů.

Jan Pavel II,
Tertio milenio adveniente 45

Pohotovost k odpuštění

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Když byl ještě daleko,
otec běžel k němu a objal ho**

Setkání s nevýslovnou dobrotou Otce milosrdství tě má tentokrát povzbudit nejen ke kající důvěře v jeho slitovnou lásku, ale také k jeho následování. Pros na úvod tohoto zamyšlení Ducha svatého, abys poznal hlouběji nejen to, jak velice tě Otec nebeský miluje, ale také jaké je tvé místo a tvůj úkol v nesmírném tajemství Božího milosrdství.

Co přivádí Ježíše k tomu, aby v tolika podobnostech opakovaně zdůrazňoval, jak velkým zdrojem radosti je pro Boha obrácení hříšníka? Kdo potřebuje více toto jeho poučení? Ti, kteří sami od sebe k němu přicházejí ze všech stran a vyhledávají ho právě proto, že je tíží jejich svědomí, nebo spíše ti, kteří se pohoršují nad bezmeznou Ježíšovou dobrotou? Máš se dnes přesvědčit, že více než vina hříšníků zamocuje Pána necitelnost těch, kteří neznají milosrdství.

Rozmluva, kterou vede Hospodin na hoře Sinaj se svým služebníkem Mojžíšem, je již druhým příkladem toho, jak Bůh hledá u člověka cestu, aby místo spravedlnosti mohl volit milosrdství. Není ti nápadné, když Bůh žádá Mojžíše o svolení, aby mohl dát průchod své spravedlnosti a oprávněnému hněvu? Jestliže sám Bůh tak respektuje ty, které ustanovil nad druhými, jak veliká je ve skutečnosti jejich odpovědnost! Z toho, čeho jsi svědkem na Sinaji, máš poznat a pochopit, že i ty můžeš být správcem Božího milosrdství.

Poděkuj Pánu za obdivuhodný příklad velkého starozákonního patriarchy Mojžíše. Úkol, kterým jej Hospodin pověřil, když mu světil izraelský národ, bere tento vůdce lidu s takovou vážností a odpovědností, že jej hájí proti samotnému Bohu. Od doby, kdy jej převedl na Boží rozkaz Rudým mořem, neprojevuje mu národ žádnou vděčnost, naopak ztrpčuje mu život ustavičným reptáním a blouděním. Ačkoliv má nyní Mojžíš příležitost zbavit se tohoto břemene, a dokonce stát se novým praotcem nového národa, raději prosí Hospodina o smilování pro svůj lid. A Bůh mu vyhoví.

Pouč se z toho, čeho je především zapotřebí těm, které Bůh světil tvé péči. Nejsou ti dáni proto, aby ti dělali především radost, ale aby měli vždy v tobě zastání u Boha. Ať jakkoliv je *tvrdá jejich šíje*, čím více bloudí, tím více potřebují, aby se jich u Boha zastávala tvá trpělivost a tvá dobrota. Čím bolestnější ti připadá jejich nevděčnost, tím opravdovější necht' je tvá pohotovost k odpuštění. Milosrdný Bůh se určitě nedá zahanbit tvým slitováním. Nehledej svou radost jinde než tam, kde ji nachází sám Bůh: nemůže-li se Pán radovat z naší věrnosti, raduje se o to více z našich návratů.

Neboť co je společného podobnostím, která tak pohotově překládá Ježíš těm, kteří jej kritizují: všechna tři mají stejné vyústění, a tím je všeobecné veselí: *hodujme a budme veselí*.

Nebeský Otec ani dnes nečeká na to, abys mu vyslovil své rozhořčení nad spoustou hříchů, které vidíš kolem sebe. Viděl je dříve a lépe, než je vidíš ty. Má daleko více důvodů k rozhořčení nad nevděčností světa. To, na co čeká, je tvoje milosrdství a tvoje odpuštění. Rád by se i s tebou radil o své velkodušnosti. Ta zkáza, kterou vidíš a která tě pobuňuje a naplňuje zármutkem, může se pro tebe ode dneška proměnit v pramen nesmírné naděje. Nežaluj na svůj lid ani na jeho pastýře, kteří mu zhotovují falešné modly, zastaň se ho u Hospodina. I kdyby se ti zdálo, že se poměr obrátil a na 99 hříšných zůstal jen jeden spravedlivý, o to větší může být radost a veselí z tak četných návratů. Máš jednu možnost, jak ji připravovat: Odpusť milosrdně všem, především těm, kteří zranili přímo tebe. Dolož opravdovost svého odpuštění *modlitbou a postem*⁽¹⁾, aby všichni bloudící poznali svou bídu a svůj hlad v *daleké zemi*. Vyhližej ty, kterým bys mohl *vyběhnout v ústrety, když jsou ještě daleko*, aby mohli uvěřit, že je jim odpuštěno. *Ježíš přece přišel, aby zachránil hříšníky. Když na tobě ukázal svou shovívavost, ačkoliv mezi ně patříš na prvním místě, staň se příkladem pro ty, kteří v něj teprve uvěří, aby tak dosáhli věčného života*.

Bože, stvoř mi čisté srdce, obnov ve mně ducha vytrvalosti. Otevři mé rty, a má ústa zvěstují tvou chválu!⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mk 9,29

⁽²⁾ srov. resp. žalm 51

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 32,7–11.13–14

Hospodin promluvil k Mojžíšovi: „Sestup dolů, neboť tvůj lid, který jsi vyvedl z egyptské země, přivodil si zkázu. Uhnuli brzo z cesty, kterou jsem jim přikázal. Ulili si býčka a klanějí se mu, oběťují mu a říkají: Izraeli, to je tvůj Bůh, který tě vyvedl z egyptské země.“

Hospodin řekl dále Mojžíšovi: „Viděl jsem tento lid, je to lid tvrdé šíje. Nebraň mi, ať vzplane můj hněv proti nim, ať je vyhubím; z tebe však udělám veliký národ.“

Mojžíš konejšil Hospodina, svého Boha, slovy: „Hospodine, proč plane tvůj hněv proti tvému lidu, který jsi vyvedl velikou silou a mocnou rukou z egyptské země?“

Rozpomeň se na Abraháma, na Izáka a na Izraele, své služebníky, kterým jsi sám při sobě přísahal a vyhlásil: Rozmnožím vaše potomstvo jako nebeské hvězdy, a celou tuto zemi, jak jsem řekl, dám vašemu potomstvu a zdědí ji navěky.“

A Hospodin se nad nimi slitoval a nedopustil neštěstí, kterým hrozil svému lidu.

2. čtení – 1 Tim 1,12–17

Děkuji tomu, který mi dal sílu, Kristu Ježíši, našemu Pánu, že mě uznal za věrného a vzal mě do služby, ačkoli dříve jsem byl rouhač, pronásledovatel a násilník. Dostalo se mi však milosrdství, protože jsem to dělal z nevědomosti ve své nevěře. Milost našeho Pána se však na mně tím hojněji projevila s vírou a láskou v Kristu Ježíši. Na tuto nauku je spolehnutí a zaslouží si, aby se jí naprosto věřilo: Ježíš Kristus přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Já mezi ně patřím na prvním místě. Ale právě proto jsem došel milosrdství, aby tím Ježíš Kristus na mně jako na prvním ukázal celou svoji shovívavost; já jsem měl být příkladem pro ty, kdo v něho v budoucnosti uvěří, a tak dosáhnou věčného života.

Králi věků, Bohu nepomíjejícímu, neviditelnému, jedinému, buď čest a sláva na věčné věky. Amen.

Evangelium – Lk 15,1–32

Do Ježíšovy blízkosti přicházeli sami celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“

Pověděl jim tedy toto podobnoství: „Kdo z vás, když má sto ovcí a jednu z nich ztratí, nenechá těch devětadevadesát v pustině a nepůjde za tou ztracenou, dokud ji nenajde? A když ji najde, s radostí si ji vloží na ramena. Až přijde domů, svolá své přátele i sousedy a řekne jim: ‚Radujte se se mnou, protože jsem našel svou ztracenou ovci.‘“

Říkám vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který se obrátí, než nad

(Pokračování na str. 4)

Ten, koho miluji, je můj nepřítel

Bernard Dubois

Je odpuštění povinností, nebo je to bezvýznamný akt? Znamená odpouštět zapomenout? Je možné všechno odpustit? Není odpouštění slabostí? Utopie? Musí udělat první krok ten, kdo je vinen?

Odpuštění se rodí z přijatého zranění. Odmítnout odpuštění způsobí tomu, kdo utrpěl bolest, další zranění: stáhne se zatrpklé do sebe a zapomene na své první povolání – darování sebe sama. Jestliže člověk byl stvořen, aby se daroval, pak tihne k odpuštění. Jak máme odpouštět? Co to konkrétně znamená, dát život za své přátele?

Ježíš říká: *Co jste učinili jednomu z nejmenších bratří, mně jste učinili* (Mt 25,40). Ale kdo je tento nejmenší? Ježíš vyzývá každého z nás, abychom dali svůj život za toho, kdo je náš bližní. Ale teď nás zranil právě

ten, kdo je náš bližní, koho milujeme a od koho jsme očekávali tolik lásky. Štěstí každého z nás spočívá v tom, že milujeme a jsme milováni od těch, kteří jsou nám nejmilejší. Pokaždé, když postrádáme jejich lásku, cítíme se zraněni. *I můj přítel, kterému jsem důvěřoval, který jedl můj chléb, vypíná se nade mne* (Ž 41,10). Když se tak děje našemu Pánu, děje se tak každému z nás. Můj nepřítel je ten, koho nejvíce miluji a který mi nedává lásku, jakou od něho očekávám. Můj přítel je můj nepřítel. Ten, koho nejvíce miluji, mě nejvíce zraňu-

je. Můj otec, moje matka, můj manžel, moje dítě zraňují mě více než cizí útočník. Je to tedy těžké přiznat si, že jsem byl zraněn, a ještě těžší, že mě zranil můj nejmilejší. Nejtěžší ze všeho však je, musím-li si přiznat, že jsem kvůli tomu na něho zlý.

Dát svůj život za své přátele znamená nabídnout svůj život těm, které nejvíce milujeme. Ježíš nám ukazuje cestu jako první. On nespílal těm, kteří s ním špatně nakládali. Beze slova, bez křiku dal se přibít na kříž a dal svůj život. *Nikdo mi ho nemůže vzít, nýbrž já ho dávám sám od sebe* (J 10,18).

Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí (LK 23,34).

Nazývá Jidáše svým přítelem, nechá se do něho políbit. Je všemi svými přáteli opuštěn a Petr ho zrazuje. Přesto po zmrtvýchvstání nevysloví jediné slovo výčitky nebo kritiky. *Dechl na ně a řekl: „Přijměte Ducha svatého!“* (J 20,22)

Ježíš se vydává nenávisti těch, od kterých očekával lásku, a daruje jim Ducha svého Otce. On tedy jako první ukazuje cestu, jak zvítězit nad nenávistí láskou. Zve nás, abychom přistoupili na tuto Otcovu lásku, přijali Ducha jeho Otce a milovali tak, jak on miluje každého z nás. A jeho láska spočívá v odpuštění. *Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás* (J 15,12); to znamená až k odpuštění. Cílem našeho křesťanského života je nabídnout svůj život jako živá hostie.

Když jsem ve stavu, kdy jsem schopen odpouštět, vím, že na mně spočívá Otcův Duch a já jsem jeho dítě. Často si myslíme: »Já to nedokážu, abych odpustil.« Budme rádi, když uděláme tu bolestnou duševní zkušenost, že nemůžeme odpustit! Všichni jsme to již zažili. Odpuštění se nám zdá jako nedosažitelný cíl. Nemůžeme v hloubi svého srdce dosáhnout toho, abychom zanechali trpkosti, násilí a zášti. Abych se očistil od urážky, urážím toho, kdo mě urazil. Nemám žádný klid, protože vzpomínka na urážku, na zranění je zdrojem úzkosti. A když jsem se pomstil, trápí mě vzpomínka na zlo, které jsem způsobil. Někdy jsem ještě po letech kvůli tomu rozmrzelý.

Jsme neschopni odpouštět, a čím více věříme, že se nám to podaří, tím více narážíme hlavou na tuto překážku. Protože odpuštění je něco božského. Musíme se modlit: »Otče, zastup mě a ty daruj odpuštění, kterého nejsem schopen!« Ježíš nás učí tomuto postoji z výše

Liturgická čtení

(Pokračování ze str. 3)

devětadevadesáti spravedlivými, kteří obrácení nepotřebují. Nebo která žena, když má deset stříbrných mincí a jednu z nich ztratí, nerozsvítí svítilnu, nevymete dům a nehledá pečlivě, dokud ji nenajde? A když ji najde, svolá své přítelkyni i sousedky a řekne jim: ‚Radujte se se mnou, protože jsem našla stříbrnou minci, kterou jsem ztratila.‘ Právě tak, říkám vám, mají radost Boží andělé nad jedním hříšníkem, který se obrátil.“ Dále řekl: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: ‚Otče, dej mi z majetku podíl, který na mne připadá.‘ On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařil životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho hospodáře v té

zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedal.

Tu šel do sebe a řekl: ‚Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!‘ Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil.

Syn mu řekl: ‚Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem.‘

Ale otec nařídil služebníkům: ‚Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte je! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev,

a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen!‘ A začali se veselit.

Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená.

On mu odpověděl: ‚Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.‘ Tu se (starší syn) rozložil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu.

Ale on otci odpověděl: ‚Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se povесil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohrál tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!‘ Otec mu odpověděl: ‚Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.‘

svého kříže: *Otče, odpusť jim...*, udělej ze mne vtělené odpuštění. Odpouštět znamená přijmout Boží dar. *Kdybys věděla, co je Boží dar*, říká Ježíš Samaritánce. Je to dar Ducha, který z nás dělá syny: *Bud'te milosrdní, jako je milosrdný váš Otec...* (Lk 6,36)

Bůh od nás nežádá nemožné. Napomáhá v tom, co požaduje. Musíme sestoupit do tohoto údolí temnoty a smrti, do této bolestné neschopnosti odpouštět. Musíme prožít, že vlastními silami nejsme schopni vystoupit z tohoto údolí. Pak teprve voláme: »Pane, vytáhni mě z této propasti nenávisti a dej mi svého svatého Ducha!« Nejsm schopeni odpouštět. Ale chtěl bych odpouštět? Chtěl bych otevřít své srdce a zcela zdarma a plný chvály a úžasu přijmout dar odpouštět?

Bůh nemůže jinak, než dát mi tento dar, protože je Otec. Když cítíme, že nám schází dar odpuštění, pochází to z naší nevědomosti, z našeho zdráhání nebo ze sebeospravedlňování. Boží láska, pokud jde o vinu člověka, je již tady, dříve než se na ni obrátím, abych prosil o jeho milost. Boží láska je bezpodmínečná. To není pouhý stav, ona ve mně roste. Ona je cestou.

Pán říká ochrnutému: *Vstaň a chod!* (J 5,8), protože láska je dynamická, nikoliv strnulá. Den co den musíme vyslovit a prohloubit odpuštění a Bůh nám každý den dá svou milost. Milost odpuštění souvisí s časem. Potřebujeme čas, abychom odpustili. Mohu vykročit na cestu odpuštění a modlit se za toho, kdo mi působí bolest. Když se za toho, kdo mě zranil, nechci modlit, je to znamení, že mu nechci odpustit. Když jsem odpustil, znamená to, že jsem se zcela obrátil a že se těším z radosti toho, kdo mě zranil. Když je šťastný, i já jsem šťastný, když pláče, pláču s ním... To je znamení Letnic, že Duch svatý na

mně spočinul; že přišel, aby mě uzdravil. Milovat Boží láskou je znamením mystického života: dobrořečit nepříteli, milovat toho, kdo mě pronásleduje, zehnat tomu, kdo mě proklíná...

Odpouštět se učíme v adoraci, když dovolujeme Bohu, by nás miloval, když nasloucháme Božímu slovu, přijímáme jeho svátosti: Eucharistii a zvláště pak svátost smíření. Petr nikdy nezapomene na své trojí zapření. I my budeme stále vzpomínat na zranění, která jsme utrpěli, nebo která jsme způsobili. Tím spíše jsou tato zranění Božím voláním, abychom se vrátili k NĚMU. Bůh nezapuzuje vzpomínku, ale vinu. A zve nás, abychom jednali stejně, jinak nevstoupíme do této živoucí lásky. Odpouštět znamená vzpomínat na zranění, ale zapomenout vinu toho druhého, nechat ji od Pána vymazat. Když jdu ke svému bratru a prosím jej o odpuštění, poznávám tím, že existuje, že žije. Když jsem jím pohrdal, popíral jsem jeho existenci. Jistým způsobem svou prosbou o odpuštění ztrácím svou svobodu, aby on znovu našel tu svoji. To je obtížné, být připraven říct druhému »odpouštím ti«, anebo »modli se za mne, aby se Pán ke mně vrátil a tobě odpustil«. To znamená resignovat na svou pohledávku. On mi způsobil bolest, a já za to nebudu odškodněn. Odpustit znamená, složit zbraně, odložit násilí a objevit poklady, které je tím možno postupně získat. Můžeme tak ve svém utrpení uchopit dar Ducha svatého, toto Kristovo tajemství ve chvíli jeho zkoušek.

Ani pronásledování, ani úzkost, ani hlad, ani útlak; ani neštěstí či nehoda, ani život či smrt, ani přítomnost, ani budoucnost, nic nás nemůže odložit od lásky Boží.

Př. -Iš-

Poselství Královny míru

Drahé děti!

Dnes vás zvu, abyste se mi skrze modlitbu ještě víc přiblížily. Dítky, já jsem vaše Matka, miluji vás a přeji si, aby každý z vás byl spasen, a tak byl se mnou v ráji. Proto, dítky, modlete se, modlete se, modlete se, až se váš život stane modlitbou.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.

Medjugorje 25. 8. 1998

HLE, MATKA...!

Maria potvrzuje ještě dnes své mateřství. V Medjugorje nám říká, že je Matkou všech lidí, nejen křesťanů. Ona je nová Eva, Matka všech živých. Nu, a matka by skočila do ohně, aby zachránila své děti, chce, aby se neztratilo žádné z nich.

V tomto poselství nacházíme překvapující ozvěnu listu Timoteovi: „První věc, ke které tě vybízím, je toto: ať se konají modlitby prosebné, přímlynné i děkovné za všechny lidi, za krále a všechny ty, kdo zaujímají odpovědné postavení, abychom mohli vést život pokojný a klidný, v samé zbožnosti a počestnosti. Tak se to líbí Bohu, našemu Spasiteli, a tak to rád vidí. On chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy.“ (1. Tim 2,1-4)

Vzpomeňme též na Janovo evangelium, které prohlašuje: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život.“ (J 3,16)

Kdokoliv! Věřit v Ježíše, to není vyjádřit názor, to je přilnout v pohybu lásky k tomu, co nám nabízí. Jako to učinil dobrý lotr na kříži.

Když se díváme na náš dnešní svět s jeho hanebnostmi a nenávisťmi, válkami a ukrutnostmi, říkáme si, že není lepší než Sodoma. Ale je tu Mariin úkol, její tajemný plán: mobilizovat armádu modlících se k dosažení toho, aby všichni lidé byli schopni, možná v nejposlednějším okamžiku, možná mezi klinickou smrtí a okamžikem setkání, jediného pohybu lásky, souhlasu s Láskou.

Proto sv. Panna potřebuje naše modlitby a zvláště růženc; kéž každé jeho zrno, každé Ave je jako vlna nesmírného oceánu bez počátku a bez konce, který svlažuje celý náš život a dosahuje až k břehu nebe.

Bratr Efraim k poselství Královny míru 25. 8. 1998

Povýšení svatého Kříže

Mojžíš jim zhotovil měděného hada, vztyčil ho na hůl, a když had někoho uštknul a ten pohlédl na měděného hada, zůstal naživu. (Num 21,4–9)

Ježíš vidí vidí v měděném hadu předobraz své smrti na kříži:

Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. (J 3,13–17)

U Pavla slyšíme v 2. čtení:

*Ježíš se stal poslušným až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu jméno, které je nade všech-
na jména, aby ve jménu Ježíšově pokleklo každé koleno na nebi i na zemi i v podsvětí a aby každý jazyk ke slávě Boha Otce vyznal, že Ježíš Kristus je Pán. (Fil 2,8–11)*

Zcela záměrně začíná každá mešní oběť znamením kříže. Tím má být vyjádřeno, jak veliký význam přisuzuje Církev tomuto znamení. I svou osobní modlitbu začínáme a ukončujeme znamením kříže. Při tom však snadno zapomínáme, že již znamení kříže je jednou z nejkrásnějších a nejhlubších modliteb a vyznání.

Stále znovu a znovu konstatujeme při zpytování svědomí: byl jsem roztržitý při modlitbě, zanedbával jsem denní modlitbu. Když pak přijde nové zpytování, zpravidla se nic nezměnilo. Pro náš duchovní život je rozhodující, když si děláme zcela konkrétní předsevzetí: Není to příliš velký požadavek, když ráno, i když máme naspěch, nebo večer, i když jsme značně unaveni, anebo když přijdeme ke stolu, uděláme s vírou alespoň znamení kříže.

To, co se dnes zdá pokryté trny, Bůh jednou změní v květy.

Sv. Jan Bosco

Trvá to jen několik vteřin a těchto několik vteřin můžeme vytrvat v usebranosti.

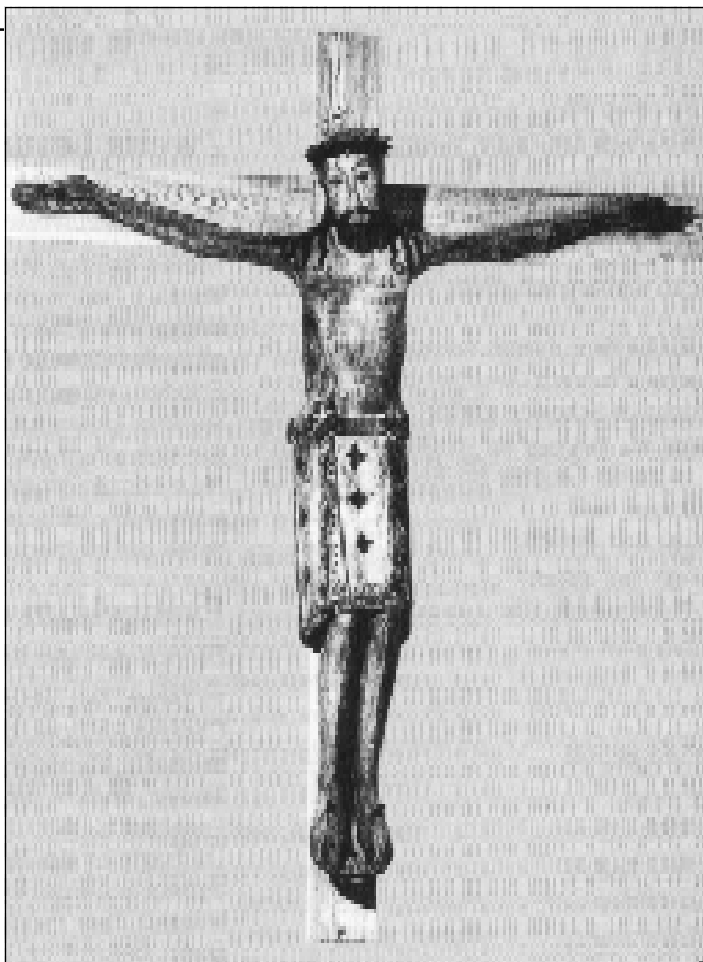
Právě při znamení kříže vystává nebezpečí, že je uděláme povrchně, podobně jak tomu bývá při vstupu do kostela, když uděláme kříží více méně podobné gesto, při kterém na nic nemyslíme. Chtěl bych vás pozvat k zamyšlení nad znamením kříže.

Proč se vůbec žehnáme?

1. Vděčnost za Kristův vykupitelský čin

Kristus nás na kříži vykoupil, zemřel za nás na kříži, a tak přemohl smrt a smířil nás s Bohem. Kristus nastoupil dobrovolně trpkou cestu na Golgotu a tak trpěl, aby nám ukázal, jak veliká je jeho láska. My všichni jsme již v životě viděli hlubokou bolest, nebo jsme ji dokonce sami zakusili, a můžeme tak do určité míry zhodnotit, co to znamená, že pro nás Kristus dobrovolně trpěl. Nemusíme při tom myslet pouze na čistě tělesnou bolest, nýbrž také na ponížení, potupy, kterých se mu dostalo od vojáků, farizeů a kolemjdoucích.

Jak kruté je ukřižování, můžeme poznat ze zprávy Pierra Barbeta (*Kristovo utrpení očima chirurga*, Karlsruhe 1953). Ve své knize píše: »Můžeme uvést výpovědi dvou bývalých příslušníků koncentračního tábora v Dachau, kteří několikrát viděli tento způsob poprav a kteří tyto vzpomínky pokládají za nejstrašnější zážitky... Odsouzení byli pověšeni za ruce a jejich nohy byly v určité výši nad podlahou. Po určité době se neschopnost dýchat

v důsledku strnulosti svalů stala nesnesitelnou. Ubožák se pokoušel vytáhnout pažemi natolik, aby se mohl opět nadechnout. Zvedl se tak asi na půl minuty. Trýznitelé mu však zatížili nohy, aby mu znemožnili se vzepřít. V posledním okamžiku opět nohy uvolnili, aby se mohl opět nadechnout. Po hodině utrpení byly tyto jeho pokusy stále častější, ale současně stále slabší. Docházelo k postupné až definitivní asfyxii (dušení způsobené nedostatkem kyslíku a hromaděním kysličníku uhličitého v plicích). Svědek popisuje, že hrudník byl nadmutý na nejvyšší míru, břicho úplně propadlé. Nohy visely zcela nehybně. Kůže zcela zřialověla. Celé tělo pokrývala přemíra potu, který stékal na betonovou podlahu. Pot byl především v posledních okamžicích mimořádně bohatý a vlasy i vousy byly napité potem jako houba. Tělo po smrti vykazovalo neobyčejnou strnulost. Hlava padala v ose těla

dopředu. Smrt nastupovala průměrně v průběhu tří hodin.«

Když tedy děláme znamení kříže, poděkujme Ježíši Kristu za utrpení a ponížení, které vzal pro nás na sebe, aby nás vykoupil, a chápeme toto znamení také jako přiznání se k Ukřižovanému.

2. Následování kříže

Druhé, na co bychom měli myslet při znamení kříže, je jeho následování. Ježíš řekl: *Kdo chce být mým učedníkem, zapřít sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. (Mk 8,34; Lk 9,23)*

Když tedy děláme znamení kříže, měli bychom obnovit svou ochotu a připravenost nést trpělivě svůj kříž, který nám byl uložen. To neznamená, že bychom si měli zhotovit kříž a ten nést: nýbrž máme vzít ten svůj a s ním následovat Pána.

Ačkoliv žijeme v oblasti relativního dostatku, a i kdyby nám plány do budoucna slibovaly jakýkoliv blahobyt, utrpe-

Památka Panny Marie Sedmibolestné

POHLED SV. TEREZIE Z LISIEUX

Básně sv. Terezičky jsou nejméně známou částí jejích spisů. Jsou však důležité pro pochopení jejího poselství. To platí především, pokud jde o její lásku k Panně Marii. Tuto báseň nazvala *Píseň lásky*. Nese datum z května 1897, tedy z roku jejího návratu k Otci, a je něčím jako její duchovní závěť. »Musím ještě před smrtí udělat několik věcí. Vždy jsem toužila napsat zpěv o Nejsvětější Panně, abych tak vyjádřila, co si o ní myslím.« V 25 strofách prochází celý život Panny Marie od Nazareta podle chronologie evangelií, která jsou jejím jediným průvodcem.

Vrcholem Tereziččiny mariánské básně je představení bolestné Matky pod křížem.

Tereziččino rozjímání o bolestné Matce pod křížem je zcela a beze zbytku věrné Janově zprávě (J 19,25–27), je to pohled na spolupůsobení Panny Marie v tajemství našeho vykoupění. Mariino sebeodevzdání, její oběť je vkladem do Oběti, je to položení vlastního Syna na oltář kříže. »Svatá Panna, vznešená Matka božského Vykupitele... spolupůsobila při díle vykoupění jedinečným způsobem skrze svou poslušnost, víru, naději a planoucí lásku na obnově nadpřirozeného života duší. Proto je v řádu milosti naší Matkou. (LG 61,62)

Láska může nahradit dlouhý život. Ježíš se nedívá na čas, vždyť v nebi žádný není. On se dívá jen na lásku.

Sv. Terezie z Lisieux

Ukazuješ se mi, Maria, na hoře Kalvárii, jak stojíš vzpřímená zcela blízko u kříže.

Jako kněz u oltáře. Abys usmířila Otce spravedlnost, obětuješ svého milovaného Ježíše, dobrotivého Emmanuela.

Jeden z proroků o Tobě řekl, bolestná Matko: »Není bolesti, která by se rovnala Tvé bolesti.«

Královno mučedníků, zůstáváš ve vyhnanství a daruješ za nás dobrovolně všechnu krev svého Srdce.

Dům svatého Jana je tvým posledním příbytkem; syn Zebedeův nahradil Ježíše! To je poslední podrobnost, kterou nám evangelium zanechalo.

ní z tohoto světa nikdy nezmi-
zí. Naše společnost se spíše sna-
ží utrpení zakrýt, a přece samy
každodenní zprávy jsou přepl-
něny informacemi o neštěstích,
bolesti a utrpení. Zralost člově-
ka se neukazuje v tom, jak trá-
ví své šťastné dni, nýbrž v tom,
jak překonává utrpení. Snad
právě dnes je zralá doba, aby-
chom lidem postavili před oči
teologii kříže. Čteme v evange-
liu: *Pak začal Ježíš poučovat
své učedníky, že Syn člověka
musí mnoho trpět a být zavržen
od velekněží, zákoníků a star-
ších; bude zabit, ale třetího dne
vstane z mrtvých.* (Mk 8,31; Lk
18,32n) O učednících se ale
dovídáme: *Oni však z toho ni-
čemu nerozuměli a to slovo bylo
před nimi skryto.* (Lk 18,34)
Nemíváme často na srdci totéž,
co Petr, který si *vzal Pána stranou a domlouval mu?* (Mk 8,32). Pak ovšem i nám platí Je-
žíšovy výtky: *Jdi mi z očí, sa-
tane, nemáš na mysli věci Boží,
ale lidské.* (Mk 8,32)

Právě na své připravenosti
k utrpení, ať už tělesnému, ne-
bo duševnímu, můžeme rozpo-
znat, zda máme na mysli *věci
Boží*.

Pro mnohé bylo nepochopi-
telné, že sám papež musel na-
stoupit především po atentátu
cestu utrpení. Jaký význam
příkladá papež trpělivému sná-
šení utrpení, vyjádřil v jedné
své promluvě k nemocným:
»Zvláště vy, které navštívila
nemoc, spojte se se mnou tak,
že přinesete v oběť své utrpe-
ní a budete mě tak zblízka ná-
sledovat.«

3. Znamení požehnání

To třetí, na co můžeme mys-
let při znamení kříže, je, že
v kříži je spása. Kříž byl zna-
mením hanby. Na kříž byli při-
bíjeni jen největší zločinci. Na-
šimi dnešními kříži, které jsou
často výtvarně pěkné, posunuli
jsme pohled na kříž a jeho kru-
tost. Ale teprve Kristovým vy-
kupitelským činem se z tohoto

nástroje popravky stalo zname-
ní spásy. Proto se Církev
o Velikonocích modlí: »Hle,
skrze kříž přišla radost celému
světu... protože Kristus nás vy-
koupil svým křížem.«

Snad znáte legendu, že císař
Konstantin před bitvou s Ma-
xenciem r. 312 viděl na nebi
znamení kříže a pod ním slo-
va: »V tomto znamení zvítě-
zíš.« A skutečně, Konstantin
zvítězil a to znamenalo konec
pronásledování církve. Buď si
to jen legenda, rozhodující je,
co vyjadřuje: Kříž je znaméním
vítězství a v tom znamení i my
zvítězíme, v tomto znamení
přemůžeme zlo a současně se
nám dostane pomoci.

Když děláme znamení kříže,
žehnáme sami sebe a obrací-
me k sobě Kristovu spásu.
Všichni jsme křtem získali
účasť na Kristově všeobecném
kněžství a můžeme tedy žehnat
sebe i druhé. Věřící rodiče čes-
to žehnají své děti, když jim
dělají křížek na čele. Tento
obvyčej byl znovu oživen, když
podle křestního ritu po knězi
i rodiče a kmotři označují
křtěnce na čele křížem. Na křtu,
který je obřadem zasvěcení
Bohu, právě na tom, že jsme
křtěni ve jménu Otce, Syna
i Ducha svatého, je založeno
naše všeobecné kněžství a naše
moc žehnat.

Znamení kříže by nám mělo
vždy připomínat náš křest, při
kterém jsme ve jménu Otce,
Syna a Ducha svatého získali
nový život. Na základě tohoto
nového života můžeme žehnat
i jiné předměty. V minulosti
např. označovali věřící křížem
chléb dřívě, než jej rozkrojili.

Snad těchto několik myšle-
nek přispěje k tomu, že hlou-
běji pochopíme znamení kříže
jako znamení Krista a že se sta-
ne naší nejkrásnější modlitbou.
Naše víra potřebuje nové oži-
vení, aby vstoupila do našeho
života a proměnila nás. Kéž
nám k tomu pomáhá časté
a zbožné znamení kříže.

P. Bernard Sirch OSB

Viděl jsem Boží ruku

Svědectví z Pobřeží Slonoviny

Na volném prostranství v jedné čtvrti Abidjanu (Pobřeží Slonoviny) bylo na 20 000 lidí, kteří přišli, aby naslouchali Božím slovu. K třídnímu setkání je pozvala dvě mladá katolická společenství. Předtím již prožili přípravu ve svých farnostech a modlitebních skupinách v okolí a navštívili při tom všechny obávané lokality, kde se lidé vydávají drogám, prostitutci, krádežím, smrtelným útokům, špině a nepořádku.

Hle, stojím u dveří a tluču (Sk 3,20)

Některá místa se stala uzavřenými revíry organizovaných band, kam se jen zřídka někdo cizí dostane. Několik bratří vstoupilo do domu, který vypadal docela normálně, a ocitli se v nevěstinci. Policista v uniformě, který zde dělal něco zcela jiného, než že řídil dopravu, pokoušel se je odradit: »Tady není kostel, vypadněte!« Jeden z bratří se pokusil odpovědět mu ve stejném tónu a řekl mu něco o radostné zvěsti. Policista zmizel a nositelé radostné zvěsti potkali »dívký pro potěšení«, které vyšly na chodbu. Většina z nich pak přišla na setkání a obětovaly svůj život Ježíši, milovanému Zachránci.

Mnoho lidí ho následovalo (Mk 3,7)

Jaké bylo naše překvapení, když jsme na začátku evangelizace uviděli tak veliké shromáždění přítomných, kteří přišli, aby uslyšeli Boží slovo a oslavili Pána. Světlo, radost, uzdravení, vyhlídání Ducha svatého změnily toto místo na bránu nebes. Jeden malý osmiletý chlapec, který byl od narození ochrnutý, vyskočil a začal utíkat, zatímco otec běžel ustrašeně za ním v obavách, že by mohl upadnout. Po stovkách přijímali lidé Ducha svatého. Udála se mnohá uzdravení. Mezi tímto lidem panovala veliká radost, kterou prozařoval Pán a Zachránce.

Když jsme se dále modlili a středem zástupu byla nesena Nejsvětější Svátost, bylo sly-

šet v tlampačích slova vyznání. Někdo oznámil, že právě přišli tři mladíci, aby tu kradli. Jeden z nich ta slova uslyšel, úplně zkameněl pod neviditelným pohledem, který na něm spočinul, zatímco další dva se pokoušeli přemluvit jej, aby nebláznil a pokračoval spolu s nimi. Několik okamžiků nato bylo slyšet tento »Boží hlas« z tlampačů znovu: »Tři mladíci, kteří přišli, aby kradli, mají u sebe drogy, které také požívají. Ale Pán se nad nimi smiloval, nabízí jim odpuštění a uzdravení, jestliže k Němu přijdou.« Všichni tři byli otřeseni. Dva z nich si mysleli, že je odhalila policie, a utekli. Třetího tu zanechali.

Dnes byla darována spása tomuto domu (Lk 19,9)

Toto druhé slovo mladíka srazilo k zemi. Zástup se dále modlil k Pánu. Mladík plakal a viděl v duchu jako ve filmu nejstrašnější události svého dosavadního života: náhlou smrt svého otce těsně před prvním svatým přijímáním (tento muž, který se stal z muslima horlivým křesťanem, byl pro něho jediný ideál), matku, která jej opustila, aby se mohla znovu vdát. Tak se v deseti letech ocitl na ulici. Patnáct let byla vykiččená ulice v Adjamé celý jeho svět. Začal se opíjet, aby zapomněl na hlad, strádání a aby se ztratil mezi ostatními. Stal se tvrdým, aby ostatním kumpánům dokázal, že je schopen všeho. A tak se ocitl v ďábelském kruhu: krádeže, ozbro-

jená přepadení, vraždy a násilí všeho druhu. Aby mohl v tomto peklu přežít, začal s drogami. Dívky, které mu padly do rukou, přivedl do jiného stavu. Pak je nutil k potratům, a když se bránily, zlikvidoval je. »Neuplynul den, abych neviděl, jak teče krev,« přiznal se později. Policie jej do dnešního dne nedopadla. Byl ztracený, a tento den zachráněn.

Zatímco před ním pochodovaly tyto strašné obrazy, viděl ruku, která shůry pronikla do jeho hrudi, vzala jeho srdce a rozdrtila je. Když se ruka znovu otevřela, bylo v ní nové srdce, které vložila zpět dříve, než se stáhla. Slzy trpkosti se změnilly v slzy radosti a jeho oči a uši se otevřely.

Pořádková služba, kterou vyhledal ve své krizi, jej odvedla do »prostoru první pomoci«, kde se sestry a bratři bez ustání modlili růženec a svěřovali všechny takto zraněné lidi do rukou Neposkvrněné Panny Marie. Tu uslyšel »něžné andělské hlasy« těch, kteří se modlili, viděl vlídné tváře, které jej zahruly láskou a těšily jej. Bylo mu, jako by se znovu narodil. Když pak vyšel ven, byl

jako vybilý, nikoliv však od slunečního světla, nýbrž od Nejsvětějšího, který jej k sobě přitáhl a vnitřně zapálil.

Kdy mohu přijít a spatřit Boží tvář? (Ž 42,3)

Tento požár lásky byl jako pečeť, kterou jej Ježíš poznamenal. Co měl dělat? Měl hlad a žízeň po Ježíšovi, po jeho slovu, ale neuměl ani číst, ani psát. Neměl stále místo, kam by sklonil hlavu. Celé dni putoval od kostela ke kostelu, aby zde přijímal Spasitele a klaněl se mu před svatostánkem.

Hledal »hnědobilé lidi«, hábity společenství blahoslavenství, které viděl na pódiu onen den, když jej Pán potkal uprostřed davu. Nikdo mu neuměl pomoci, ale celý rok strávil v jiném společenství, které jej mezi sebe přijalo. Když mu navrhli, aby se stal členem společenství, odpověděl: »To není moje místo. Já patřím mezi »hnědobilé«. A tak po dvou letech přišel do společenství blahoslavenství. Toto vyprávění má být výrazem vděčnosti k milosrdnému Pánu.

Feu et Lumière

Jaká bude radost?

V horském kázání Ježíš slibuje těm, kteří jsou pronásledováni a o kterých se vylhaně mluví všechno zlé, že jejich odměna v nebesích bude velká.

Přemýšlel jsem, co by mohlo být tou velkou odměnou v nebi, ze které se budeme jednou v nebi obzvláště radovat.

Myslím, že ta radost bude spočívat v tom, že naše trpělivé snášení pomluv a pronásledování způsobí právě u těch, kteří nás pomlouvají a pronásledují a falešně o nás mluví všechno zlé, jejich konečné obrácení.

Trpělivá láska pomlouvajících a pronásledovaných má božskou sílu, aby zahrnala své pronásledovatele do náruče milosrdné Boží lásky. Pak bude

platit to, co Ježíš řekl o pravé nebeské radosti v podobnosti o ztracené ovci:

V nebi bude větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují. Nebo: Andělé Boží mají radost nad jediným hříšníkem, který činí pokání. (Lk 15, 1–10)

Proto se vyplatí při pomluvách, pohanech a nespravedlnosti neztrácet náladu, ale myslet na velkodušnou Boží lásku, která vyjde vstříc právě těm, kteří nám

Co se stalo v Oldenburgu?

Retrospektivní reportáž o skutečné události, o které informuje časopis FOCUS 52/97

Paní A. je ve 20. týdnu těhotenství a těší se velice na své dítě. Zatím nemá nejmenší komplikace. Bude to prý silné dítě a podle »fotbalových kroků« to jistě bude chlapec. Už se s manželem dohodla, jak se bude jmenovat. Nejdříve bude spolu s nimi v ložnici, opatřili si již hezkou postýlku, ještě bude třeba koupit kočárek.

Bude to jistě hezké dítě. Bude to radost dívat se, jak dítě roste. Školka je hned vedle, až bude mít tři roky, půjde do školky, samozřejmě jen na dopoledne. Otec se bude na všech přípravách podílet. Chlapec se u nás bude mít dobře.

Lékař řekl, že by se měl udělat ještě jeden test, nejsou žádné důvody k znepokojení, ale je třeba mít jistotu. Určitě však bude všechno v pořádku. Termín vyšetření bude brzy.

Specialista říká: Uvidíme. Výsledky budou nejpozději za

působí utrpení. Je něco křesťanštějšího, než láska k »nepřítelům«? Synové tohoto světa to ovšem nechápou. Ježíš však říká v horském kázání:

Milujte své nepřátele, modlete se za ty, kdo vás pronásledují. Tak budete syny svého nebeského Otce, neboť on dává vycházet svému slunci na dobré i zlé a déšť dává spravedlivým i nespravedlivým. Jestliže tedy milujete ty, kdo milují vás, jakou budete mít odměnu? Copak to nedělají i pohané? Vy však buďte dokonalí, jako je dokonalý váš Otec.

Opravdu, děti Boží mají tu milost, že dovedou odstraňovat ze světa zlo, když jsou s Ježíšem připraveny z lásky i trpět i umírat.

Vilém Studer

tři týdny. Můj syn »kope« o sto šest. Má pravdu. Nedáme se rozdělit.

Přišly výsledky. Trisomie 21, těžká duševní porucha, neschopnost samostatného života, zrůda. Nikdo neřekne, o co se jedná. Krátká porada byla v odborné hantýrce. Pro takové případy je jedna lékařská indikace: dát pryč.

Mohu mít ještě mnoho zdravých dětí, nemám na tom žádnou vinu. Nedá se nic dělat. Lékař to podepíše, všichni jsou ochotni pomáhat. Musím se rozhodnout... Všichni to jistě pochopí.

Klinika je připravena pomoci. Ale musí to být rychle, je to již 25. týden.

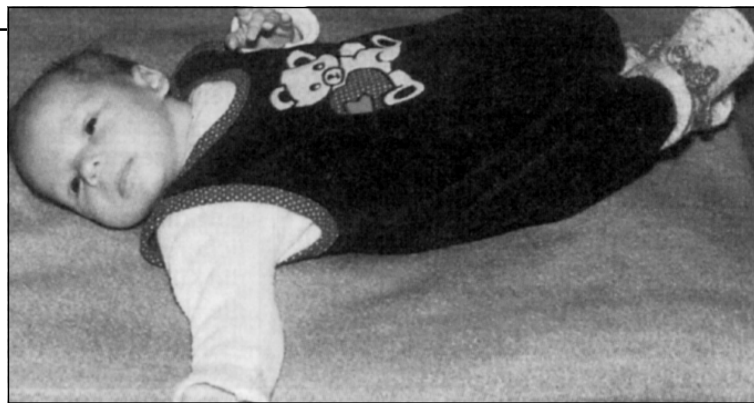
Porodní bolesti po prostaglandinové injekci trvají déle, než se myslelo, opravdu to bolí. To dítě není životaschopné. Nebude trpět? Musí to být, je to tak lepší.

Konečně je po všem. Nepřeji to nikomu: porod ke smrti. Ještě přečkat tu noc. Pak kontrola, pak co nejrychleji na všechno zapomenout. Domů, klid, hledat pokoj...

Proměna – potrat:

Trvalo to déle, konečně se plod objevil. Určitě bude mrtvý. Kdybychom je chtěli zachránit, mohl se udělat císařský řez. Pak by následoval inkubátor, v 25. týdnu má dítě slušné vyhlídky na přežití, pokud má výdrž. Je spousta takových příkladů. Ale tady je to něco jiného.

Novorozeně lapá po vzduchu. Nemá velkou vyhlídku při dosud nevyvinutých plících. Jsou tu zřejmé znaky mongolismu: na jedné ruce čtyři prs-

ty, šikmé oči, měli jsme pravdu. Ubohý červíček, nebude to dlouho trvat. Diagnostiku si můžeme odpustit, škoda papíru. Pro dnešek by to stačilo, už je pozdě.

Pokyn sestře: Zabalte to do něčeho a dejte to vedle do místnosti. Každou hodinu se tam podívat. Říká se tomu »pozorovat«. Ne, žádný kyslík ani teplý inkubátor. Zaznamenat čas, zítra podat zprávu primáři, aby mohl zapsat »mrtvý porod«. Dobrou noc.

Sestra svěří »případ« mladé učednici. Ta bude každou hodinu s tlukoucím srdcem otevírat dveře. Když bude balíček škytat, lapat po vzduchu a vtěť se na stole, zase zavře, snad se sevřeným hrdlem a snad i se slzami v očích. Musí to vydržet...

Pokud je měkká, půjde ke stolu, vezme dítě do náruče, zkusí je trochu zahřát, trochu utěšit. Pomoci mu nijak nemůže, dříve nebo později to skončí. Je to všechno legální. Bylo rozhodnuto. Na začátku je každá učenka tak naivní, »materský instinkt« je vrozený, nedá se jí nic vyčítat.

Příští ráno

Noční sestra je nervózní, učednice sedí v koutě a brečí. Je tu problém. Podívat se do vedlejší místnosti. Šok pro všechny. Dítě je stále docela silné a vlastně zdravé. Povolání přikazuje povinnost dbát o ochranu života. Jsou také prokurátoři. Je třeba mluvit s rodiči. Bude to peklo. V důsledku nedostatku kyslíku a prochlazení

je dítě ještě více poškozeno, než bylo po porodu.

Otec je zcela bez sebe, neví, jestli má nadávat nebo brečet. No dobrá, musíme mít pro ty lidi pochopení. Matka byla již předtím na hromadě. Musíme jí pomoci. Všechny výčitky jsou na adresu lékařů. Jsou použita všechna opatření intenzivní péče. Uděláme, co budeme moci. Dítě bude mít určitá omezení, jistě jich nebude málo. Ale zákon nám to přikazuje.

Půl roku nato

Chlapec je stále ještě na klinice a ani po několika operacích a při intenzivní péči se mu nevede dobře. Rodiče se na něj ještě nebyli podívat. Jeden manželský pár se pokouší dítě adoptovat. Ale vyhlídky jsou špatné. Rodiče mají přednost. Kromě dětské sestry (tu a tam) ještě nikdo nevzal dítě do náruče.

L. Hensel

Poznámka redakce: Podle posledních zpráv byl chlapeček Tim přijat do jedné pečovatelské rodiny.

Podle časopisu Lebenszeichen 39/98

Modli se láskyplně jako dítě s tím pravým přáním, abys více milovala a aby našel lásku, kdo není milován.

Matka Tereza

Proroctví – příčina rozdělení

**Promluva P. Angelika Mičky v olomoucké katedrále sv. Václava
o 20. neděli v mezidobí 23. 8. 1998 na liturgická čtení této neděle
(Jer 38,4–10; Žid 12,1–4; Lk 12,49–53)**

Jaké byly poměry v Judsku před vpádem Chaldejců a zničením Jeruzaléma v 6. st. př. Kr., za proroka Jeremiáše, to nám dostatečně znázorňují dějepisné knihy Starého zákona. A nejvíc snad sám prorocký spis Jeremiášův. Ve třicáté sedmé, osmé a deváté kapitole se nejen dovídáme, jaký byl král Sidkiáš, dosazený Nabuchodonosorem, kdo byli jeho rádci a spolukumpáni, jaká byla náboženská situace, jak uprostřed toho všeho trpěl Jeremiáš – nejen fyzicky, ale i duševně – ale také se dovídáme, k jakým koncům to dospělo.

Král Sidkiáš byl slaboch. Neuměl se vzepřít zvůli svých dvořanů – pokud vůbec měl vůli za něčím pevně jít. Proto na jednom místě čteme, jak prosí Jeremiáše: „Prosím tě, modli se za nás...!“ (Jer 37,3) Jinde čteme, jak nechá Jeremiáše napospas jeho nepřátelům – „hle, je ve vašich rukou...“, jak můžeme číst ve 38. kapitole, i s poznámkou „...neboť král proti nim nic nezmožil“.

Co to bylo za krále, když proti nim nic nezmožil? – Protože se jim neuměl vzepřít, dělali si, co chtěli!

Jindy si zase tajně zavolal Jeremiáše, aby se ho zeptal na radu ohledně obléhání Jeruzaléma. Když mu prorok pravdivě tlumočil vůli Boží, stejně král neposlechne. Proto dopadl, jak mu Jeremiáš předpověděl: Byl zajat, jeho syny mu Chaldejci před očima popravili a pak jej oslepili, a tak nadobro vyřadili ze života.

Když budeme pokračovat ve čtení dál, až do 45. kapitoly, budeme stále víc překvapeni zatvrzelým jednáním zbytku národa, který po dobytí Jeruzaléma nechal Nabuchodonosor ve

zpuštěné zemi. Neustali od svých zločinů. Záludně zavraždili Gedaljáše, ustanoveného Nabuchodonosorem nad zbytkem lidu v Judsku. Vzájemně se pronásledovali... Nakonec před domnělým nebezpečím odešli do Egypta v klamně naději, že tam budou v bezpečí a pokoji, ačkoliv je před tím Jeremiáš Božím jménem varoval. Neuposlechli. Naopak – i Jeremiáše tam násilně odvedli s sebou. Podle tradice tam zemřel mučednickou smrtí – od vlastních soukmenovců!

Jak je to možné? – ptáme se. Vždyť to byl jeden národ, dokonce jeden kmen. Spojovala je jedna víra, jedno náboženské nadšení. K jedné obraně je utulo společně nebezpečí...

A přesto byli tak rozděleni, že se mezi sebou pronásledovali a nesnášeli! Ani tolik společných jmenovatelů je nedokázalo udržet pohromadě.

Je tu zřejmě něco, co má obecnou platnost. Co má společnou základnu v lidské, hříchem narušené přirozenosti. I dnes je tomu totiž stejně tak, jak tomu bylo za proroka Jeremiáše: Je rozdělení. Jsou rozdělení. „Tři proti dvěma a dva proti třem!“ (Lk 12,52)

P. Ježíš jako by chtěl tu všeobecnou platnost tohoto neblahého zákona hříchů podtrhnout, když řekl: „Myslíte, že jsem přišel zavést na zemi pokoj? Ne, říkám vám, ale rozdělení!“ (Lk 12,51)

Není ušetřeno žádné lidské společenství. Od těch největších až po nejmenší. Trpí tím dokonce i společenství duchovní stejně jako světská. Skutečně platí, že ďábel se dostane všude, všude chce ničit Boží dílo!

Jak nás to samozřejmě bolí nejvíce tam, kde bychom to nej-

méně čekali! Tam, kde i svět očekává víc jednoty, lásky, svatosti! Tam, kde je Kristus, jeho mystické tělo, znovu trháno, znovu křížováno! I tam, kde se očekávala obnova církve, začala církev sama krváčet. Přitom „...je tak nesmírné množství těch, kteří se na nás dívají!“ (Žid 12,1)

Proč tomu tak je, ptáme se znovu? V útlumu víry a pod tlakem hmotářství jsme mnohem náchylnější podléhat pokušením. A ta doléhají ze dvou stran, podle dvou největších mohutností člověka: rozumu a vůle. Rozum je sváděn nepravdou, zdáním. Vůle svévolností – nebo i zlobou!

Jen si všimněme, jakou roli sehrála tato svádění v osudu Judska a zničení Jeruzaléma. Jakou roli sehrála v roztržce mezi králem a jeho přívrženci na jedné straně, a Jeremiášem a těmi, kteří mu dávali za pravdu – na straně druhé.

Králi se zdálo, že Jeruzalém nemůže být dobyt. Jednak proto, že byl chráněn důkladnými hradbami, jednak proto, že jej přece chrání sám Hospodin! Ten přece neopustí své město! Ten přece neodejme svému lidu jeho blahobyť! (Toho hříšného spoléhání na svou vyvolenost!)

V zaslepenosti rozumu nedbali na to (nebo snad zapomněli), kolikrát už Bůh v historii dopustil zkázu, pokoření národa a nijak nedbal, že je národem vyvoleným. Nebral zřetel ani na posvátnost místa nebo chrámu! To proto, že ani lid nedbal na posvátná ustanovení všech lidem. Upravovali si je podle svého zdání a choutek. (Jak dovedně rušili Boží přikázání nahrazováním lidskými tradicemi... – srov. Mk 7,9)

Když potom vystoupil prorok Jeremiáš a začal všem předkládat pravdu skutečně Boží a jménem Božím, měli za to, že se prorok klame a že chce oklamat i je. Proto ho okřikovali, aby mlčel. Začaly roztržky a rozdělení. Jednota Božího lidu byla tatam!

Ale když prorok neustával vybízet k rozvážnosti, když Božím jménem nepřestával varovat (musel mluvit, i přesto že si umiňoval, že už bude mlčet, protože Boží slovo se stalo „...v jeho srdci jako hořící oheň, jako uzavřeno v jeho kostech“ – srov. Jer 20,9 – nemohl to snést), zatvrzovali se jeho odpůrci stále víc i ve své vůli – totiž neochotě uvěřit prorokovi, přestože jim všechny okolnosti mohly jen napomáhat k tomu, aby uvěřili. (Těmi okolnostmi, těmi „znameními doby“ byla i nevěrnost lidu, bezbožnost krále, ústupky vůči Božím stanovám a jejich přizpůsobování svým choutkám...)

Nakonec se zatvrdili tak dalece, že proroka pronásledovali a chtěli zabít: „Pojďme, něco si na Jeremiáše vymyslíme. Naši kněží přece znají zákon, naši mudrci jsou moudří, naši proroci také znají slovo! Pojďme, utlučme ho jazykem, nedáme na žádné jeho slovo.“ (Jer 18,18)

Není to jen obměna toho, co zakusil i jiný velký prorok – Izaiaš – od vzpurného lidu? „Říkejte... nemějte vidění, ... nevěštěte nám, co je správné! Mluvte o tom, co se nám líbí, mějte vidění klamná! Odchylte se od cesty, odbočte ze stezky, dejte nám pokoj se Svatým Izraele!“ (Iz 30,10) Nebyl to vždy osud všech Božích proroků?

Příčinou rozdělení není Kristus a pravda jeho evangelia, přestože ho slyšíme říkat: „Myslíte, že jsem přišel zavést na zemi pokoj? Ne...“ Příčinou jsou ti, kteří jeho slovo nechtějí přijmout. A nechtějí je přijmout pro svou svévoli a zaslepenost. A jsou zaslepeni a svévolní pro svoji pychu a požívačnost.

I dnes budou takoví, kteří budou tvrdit, že je bezpečí, že se nám nic nemůže stát, vstup do „NATO“ bude pro nás bezpečným štítem, přijetí do EU nám zajistí blahobyt, budeme žít v pohodě a – „žijme si v pohodě“, budou vyzývat, „jen žádné strašení“, budou říkat, „...to vždy bylo, třeštění o konci světa, v závěru století, natož v závěru tisíciletí...“ – budou dodávat... Budou odmítat proroctví (která Novým zákonem nepřestala platit), právě pro jejich výstražný charakter, s tím, že budou říkat, jak lidé dnes potřebují spíše výzvy k radosti, jinak budou od víry ještě víc odstupovat, ale my je musíme přitahovat, v čem by se jim víra líbila...

Je opravdu rozumné vybízet k tomu, čím se ještě víc nahrává bezstarostnosti, užívání a hýření – zatímco není možné nevidět to, co kdysi sám Spasitel vytykal zákoníkům, že neviděli – totiž znamení doby?! „Znamení na obloze,“ říká jim, „umíte poznat. Jak to, že neumíte rozpoznat tuto dobu?“ (Mt 16,3...)

Jsou – jistě – proroctví, kterým nemusíme dopřávat své víry, protože jsou soukromého rázu, nejsou Božím zjevením jako Písmo svaté. Ale bylo by rozumné je zcela odmítat a na jejich výzvy k pokání nic nedávat – přestože právě tím s Písmem sv. tolik korespondují?!

Když slyšíme v jednom takovém proroctví – z místa zjevení P. Marie, církvi uznaného za pravé – slova jako: „...lidé se budou třást hrůzou v očekávání toho, co má nastat na zemi, poskvrněné zločiny... Řím ztratí víru a stane se sídlem Antikristovým... běda obyvatelům země, nastanou krvavé války, přírodní pohromy... budou sežehnutá města, budou zemětřesení, která pohltnou země... celý vesmír bude zachvácen hrůzou...“ (La Saletta) – je možné nedávat si do souvislosti s tím mnohá „znamení doby“, kte-

rých jsme dnes svědky? Máme i my říkat „nevěštěte nám, co je správné, mluvte o tom, co se nám líbí... dejte nám pokoj se Svatým Izraele“?

Řekněte – je to snad tím, že jsou ty předpovědi tak hrozné (a jsou i v samotném Písmě svatém!), že je lidé neberou na váhu, s tvrzením, že „přece dnes žijeme v plné pohodě, něco takového se přece nemůže stát!“ – anebo tím, že už jsou dnes opravdu tak zaslepeni, že už s nimi nic nepohne k lepšímu?

V každém případě jsme svědky toho, že se o těchto věcech raději nemluví. A kolikrát se nám to ukrádá do mysli jako jistá záludnost taktiky zla. (Vždyť ono může mnohem lépe působit ve skrytu než jako zjevné!) Ani v kostele o tom dnes nebývá slyšet, přestože Spasitel se naopak v těchto věcech dával tak často slyšet se svým: „Buďte připraveni... mějte bedra přepásaná... buďte jako hospodář (na pozoru před zlodějem)... bude velké soužení, jakého nebylo od začátku světa... nezůstal by žádný člověk, kdyby ty dny nebyly zkráceny... přijdu brzy, pohnu tvým svícem... ano, přijdu brzy...“ (Lk, Mt, Apok.)

Opustíme své mylné spoléhání na kdovíco! Zanechme svého příliš blahobytného života a učme se žít ve skromnosti a bázni před Bohem! Staňme se opravdu zbožnými, bez jakékoliv snahy udělat si z Boha svého přítelíčka, který na nás nikdy žádné zlo nedopustí a naopak naše „hříšky“ nám vždy velkoryse odpustí a našemu pohodlí bude dál žehnat...

Ne! – Tak nemluví láska. Tak nechce žít láska!

Ta chce jít vjedno se svým Spasitelem, jen jeho cestou a jen za ním – i s jeho křížem!

A toho, kdo proroctví nepřijímá, nebo chápe jinak – milujme, neposuzujme! Milujme, nerozdělujme!

P. Angelik Mička OP

Milosrdenství a pravda

Na otázku, zda Církev neopomíjí milosrdenství, když tolik trvá na některých pravdách, odpověděl kardinál José Sanches:

Když Církev uplatňuje milosrdenství, ukazuje současně, že je mistrní pravdy. Jestliže jsem milosrdný a odpouštím ti, pak je to proto, že jsi porušil to, co Pán ustanovil. V důsledku snahy »vyrovnat« učení Církev s požadavky člověka vznikly bohužel Církvi velké těžkosti. Tak např. existuje nebezpečí přehnané inkulturace při pokusech zavádět určité praktiky a tradice některých národů do liturgie. Pokud je to možné, má se to udělat. Ale jestliže tyto praktiky jsou v rozporu s katolickou vírou, pak to není možno připustit. Totéž se děje při určitých formách ekleumenismu, při nichž se vychází z toho, že všechna náboženství jsou si rovna... Církev musí být stále milosrdná, ale musí také učit to, co jí Ježíš Kristus svěřil, aby učila. Dnes se objevuje negativní mentalita proti rodině a životu. Člověk chce být bohem a věří, že může manipulovat s životem, a je-li třeba, život i zničit. Ale zničení lidského života současně poznamenává i věčný život, který Bůh chce jako ovoce křesťan-

ského života na zemi. A zde musí pastýři jasně pozvednout svůj hlas... Pastýři musí bdít nad tím, aby ty pravdy, které představují podstatu křesťanství, byly také správným způsobem vyučovány. Církevní struktury musí sloužit k tomu, aby hlásaly Krista, který přišel, aby za nás umřel, a naučil nás to, čemu musíme věřit.

30giorni 2/95

Postihlo nás pronásledování, ctihodní spolubratři, a to ze všech pronásledování nejprudší. Jsou pronásledování pastýři, aby se stádo rozprchlo. Nejhorší však na tom je, že sami pronásledovatelé nesou jméno křesťanů a lid tyto mučedníky neuctívá. Svědomité zachovávání tradice otců se pokládá za zločin a diskreditaci. Ti, kdo se bojí Boha, jsou vypuzování a vyhánění.

Sv. Bazil Veliký (330–379)

Zlato a železo

Jednou se zlato vydalo do světa. Když už dlouho putovalo, slyšelo nedaleko cesty úderu kladivem a těžké vzdychání. »Co je to?« ptalo se. Když přišlo blíže, uvidělo kovářnu, ve které kovář velkým kladivem kul rozžhavené železo. Železo pod těmi údery ustavičně nařínalo.

»Proč tak sténáš?« ptalo se zlato železa. »Všechny kovy dostávají rány, i já, vzácné zlato, trpím stejným

osudem. Lidé se po mně v lakotě pachtí, a tak jsem tlučeno kladivem stejně jako ty.«

»Jak můžeš srovnávat náš osud?« povzdychlo si trpce železo. »Přirozeně, jsem kov jako ty, ale je tady jeden velký rozdíl. Tebe netlučou zlatem, ale železem. Trpět od cizích, to je normální. Ale já jsem bito vlastním bratrem, a nic věru nebolí více než právě to.«

Z »Contes juifs«

Společné i kontroverzní

Z pověření vatikánského sekretariátu pro jednotu a Lutherského světového svazu vypracovali teologové »Společné prohlášení katolíků a protestantů o ospravedlnění«. Jak známo, Lutherovo pojetí »ospravedlnění« hříšníka bylo hlavním důvodem jeho odsouzení katolickou církví. V rámci ekumenismu se nyní hledají mosty. Skýtá určitou naději, že samotní protestantští teologové dospěli k závěru, že Lutherovo učení není tak zcela v souladu s biblí.

Koncem června zveřejnil Vatikán své stanovisko k tomuto prohlášení. Vidí v něm »zřetelný pokrok« ve vzájemném porozumění, konstatuje však také, že rozdíly nejsou ještě docela překonány.

Jestliže protestanté zdůrazňují, že člověk je ospravedlněn »jedině skrze Krista« a »jedině z milosti«, rádi s tím všichni souhlasíme. I katolíci zastávají, že hříšník sám sebe nemůže ospravedlnit. Počátek musí učinit sám Bůh, který daruje hříšníkovi odpuštění hříchů a milost božského života, protože Kristus prolil svou krev za hříchy všech lidí.

Kontroverzní nadále zůstává, poznamenává Vatikán, co toto ospravedlnění skrze Boha působí: Zda člověk zůstane hříšníkem, kterému Bůh jeho hříchy již nepřičítá (simul iustus et peccator), jak se domníval Luther, nebo jsou jeho viny smyty a on je »posvěcený a ospravedlněný ve jménu Ježíše Krista a skrze Ducha našeho Boha« (1 Kor 6, 11), takže už »nezaslужuje zavržení« (Řím 8, 1) a je »novým stvořením« (2 Kor 5, 17).

Postačí skutečně »samotná víra« (sola fides) důvěřující v Boží milosrdenství, aby trval stav ospravedlnění, jak se domnívají luteráni, nebo musí tuto víru také doprovázet příslušné skutky? Není to jen Jakub, kdo učí, že »víra bez skutků je mrtvá (podle Luthera je to »slaměná epistola«), i Ježíš opakovaně zdůrazňuje důležitost skutků ve své řeči o posledním soudu (Mt 25, 31–46).

Církev sdružená v Lutherském světovém svazu poukázala ve svém stanovisku k »Prohlášení« výrazně na zbylé otevřené otázky. To nikoho nepřekvapuje. Když to udělala také Kongregace pro nauku víry a římský sekretariát pro jednotu, byl rázem oheň na střeše. Protestanté se bouří, a bouří se také katoličtí teologové.

Proč vlastně? Ožil tu znovu protirímský efekt, který byl protestantům od počátku vlastní a i pro některé katolíky se stal módou, anebo někdo doufal, že po 450 letech Řím cokoliv levně schválí? Zarážející ovšem je, jestliže v příloze kritiky, kterou zpracovala Rada evangelických církví v Německu, se praví: »Nenecháme se od katolických spolukřesťanů ani odloučit, ani vzdálit, a to ani signály, které přicházejí z Vatikánu!« Má to znamenat, že je tu pokus přitáhnout k sobě teologicky méně informované katolíky?

Generální sekretariát ekumenické rady církví se v této souvislosti domnívá, že spolupráce s jinými křesťanskými církvemi vedla »k nenávratným změnám, které se dlouhodobě projevují také na dogmatické a institucionální úrovni«. Zdá se tedy, že existují ekumenici, kteří jsou ochotni prodat křesťanskou »pravdu« za jednotu. Tak to ovšem Kristus neměl na mysli, když v 17. kapitole Janova evangelia prosí vroucně Otce za jednotu: *Posvět' je v pravdě; tvoje slovo je pravda.* (J 17, 17) Bohem darovaná pravda tedy musí předcházet jednotu...

Josef Bauer

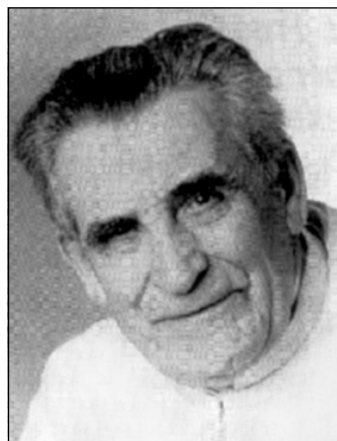

□ Plovoucí kostel na Volze

Neobvyklý projekt umožňuje, aby se mnoho pravoslavných věřících z více než stovky osad a obcí podél Volhy mohlo účastnit bohoslužeb a být zahrnuto do pastorační péče. Mezi těmito lidskými sídly bude putovat plovoucí kaple. Tato neobvyklá loď byla pořízena za podpory katolického pomocného díla *Kirche in Not* – Církev v nouzi, které založil P. Werenfried van Straaten.

□ Neodbytné srovnání

Je tomu rok a půl, co uplynulo 50 let od norimberských procesů s nacistickými zločinci. Toto výročí proběhlo téměř bez povšimnutí. V Norimberku byli v r. 1946 nacističtí váleční zločinci mimo jiné za genocidu a vraždy těch, které Hitler pokládal za »bezenné životy«. Má se na tuto historickou událost zapomenout, protože by nabízela důvod ke srovnání s těmi, kteří beztrestně provádějí genocidu přímo v mateřském lůně a padne jí ročně za

P. Werenfried van Straaten

obětí 50 milionů nenarozených lidských životů? Neklade vzpomínka na Norimberk otázku, jaký je rozdíl mezi praktikami nacistů, kteří zabíjeli staré a nezuživé lidi, a mezi dnes běžnými praktikami eutanázie, která »uspává« nemocné a staré, jako by to byla kořata?

Než jsem byl vysvěcen na kněze, studoval jsem v Utrechtu klasickou filologii a musel jsem se hluboce ponořit do studia dějin morálky v upadající římské říši. Vychován v ochranné atmosféře katolické rodiny, byl jsem nejdříve šokován bahňákem hedonismu, nemravnosti a přirozenosti odporujících neřestí, v nichž se starý Řím potápěl, až zcela utonul a zmizel.

Vím, o čem píšete, když vás ujišťuji, že ve většině zemí, ve kterých bydlíte, se děje přesně to, co jsem se v r. 1932 učil o starém Římě.

□ Vězení kvůli biblí

Za držení a rozšiřování biblí bylo v Saudské Arábii zatčeno a uvězněno několik zahraničních pracovníků. Vláda v Saudské Arábii hrozí zahraničním pracovníkům, kteří se otevřeně hlásí ke křesťanství, trestem zatčení a vyhoštění. Islám je státním náboženstvím, ale v zemi mezi početnými zahraničními pracovníky jsou křesťané a hinduisté, kteří tvoří 2% obyvatelstva. V posledních týdnech bylo zatčeno více než 100 křesťanů. Jsou obavy, že byli podrobena i mučení, aby prozradili jména a místo pobytu jiných křesťanů.

-sks-

□ Rodina nenahraditelná

Pro důslednou ochranu manželství a rodiny se vyslovil mnichovský arcibiskup kardinál Friedrich Wetter. Je to příkaz hodiny, posílit manželství a rodinu a pozvednout jejich význam ve vědomí lidí. Pokud se to zanedbá, je třeba se obávat nejtěžších následků pro humanitu a lidstvo. Kardinál při tom poukázal na rostoucí projevy násilí mezi dětmi a mladistvými.

Položil otázku, jako je tato: Jak to, že se tak rozmohla »setba násilí«, a to navzdory úsilí současné pedagogiky a navzdory veřejnému mínění, které nejen odsuzuje násilí, ale dokonce se specializuje na urovnávání konfliktů? Podle mínění kardinála se na Západě »příliš dlouho bezostyšně znevažovalo manželství a rodina«. Pak se projeví těžké důsledky. Manželství a rodinu není možno libovolně nahradit něčím jiným, ani zrovnoprávnit s jinými formami, jak se to v současných společenských a politických diskusích prezentuje.

□ Kongres vlastenecké církve

V lednu letošního roku se konal v Číně 6. národní kongres vlastenecké církve. Novým předsedou čínské biskupské konference byl zvolen biskup Liu Yaren z Nankingu. Předsedou »vlastenecké jednoty« (něco jako naše Pacem in teris) byl zvolen biskup Fu Tie-Shan z Pekingu. Kongresu se účastnilo 108 kněží, 20 sester, 80 laiků a 35 biskupů.

□ Knihy na hranici

V Jekatěrinburgu na Urale byly z příkazu pravoslavného biskupa spáleny theologické knihy. Svazky pocházely z kněžského semináře, kde byly zkonfiskovány, protože podle názoru místní církve obsahovaly bludné názory. Jednoho z autorů těchto knih však nedávno dával

Alexij II., hlava ruské církve, za příklad modernosti v teologii.

-sks-

□ Opustil platformu katolické víry

Kongregace pro nauku víry vydala notifikaci, která se týká jezuity Anthony de Mello (1931–1987), který pochází z Indie. P. Mello se stal velmi známý svými publikacemi, které byly přeloženy do mnoha jazyků. Jeho práce mají formu krátkých vyprávění, ve kterých využívá typickou východní moudrost. I když již jeho první díla jsou silně ovlivněna buddhismem a taoismem, zůstávají ještě v rámci křesťanské spirituality. Ale již zde a mnohem více pak v pozdějších dílech nebezpečně opouští základní pravdy křesťanské víry. Místo Kristova zjevení nastoluje intuíci Boha, kterého chápe jako pouhou prázdnotu. Abychom viděli Boha, stačí se dívat na svět. O Bohu není podle Mella možno nic vědět. Texty Písma mají jediný smysl, a to je dosažení vnitřního pokoje. Později dokonce tvrdí, že knihy Písma jsou na překážku, aby lidé postupovali podle vlastního rozumu, a tak se stávají agresivní. Ježíš Kristus není Božím synem, nýbrž jen »mistrem« rovným ostatním mistrům. Tvrdit, že Bůh toho či onoho náboženství je jediný, znamená propadnout fanatismu. Náboženství včetně křesťanství jsou hlavní překážkou v poznání skutečné pravdy. »Bůh« je kosmická, všeobecná, neosobní skutečnost. Posmrtný život nás nemusí zajímat a v přítomném životě neplatí žádné objektivní mravní zásady.

Kongregace pro nauku víry z důvodů péče o dobro věřících potvrzuje, že Mellovy názory a teorie jsou zcela neslučitelné s katolickou vírou a mohou vést k vážným škodám. Notifikace byla projednána na plenární schůzi Kongregace pro nauku víry 24. června 1998, Jan Pa-

vel II. ji osobně potvrdil a nařídil její zveřejnění. Podepsáni kardinál Josef Ratzinger, prefekt, a arcibiskup Tarsicio Bertone SDB, sekretář.

L'Osservatore Romano
25. srpna 1998

□ Sandinoviští poslanci v Nikaragui brání zavedení výuky náboženství do škol. Svůj postoj zdůvodňují »světským charakterem státu«. Návrh ústa-

vy připouští pouze výuku mimo hodiny vyučování, na výslovnou žádost rodičů. Postoj sandinovců vyvolal komentáře ostatních politických stran, které připomínají, že sandinovci svého času podporovali výuku náboženství tzv. »lidové církve«, která měla sympatie vlády a vystupovala proti církevní hierarchii a Vatikánu. Tato »církev« dnes již neexistuje.

KAI

KRÁTCE Z DOMOVA

□ Biskupové v Olomouci
Olomouc: U příležitosti padesátých narozenin olomouckého arcibiskupa a moravského metropolitě Jana Graubnera se v sobotu 29. 8. ráno sjela do Olomouce většina českých a moravských biskupů k děkovné bohoslužbě v katedrále sv. Václava. V 10.00 hodin zde arcibiskup Graubner při mši poděkoval Bohu za dar života a povolání k duchovní službě.

Biskupové přijeli do Olomouce z poutního místa Hora Matky Boží u Králík v nejvyšším cípu Čech, kde prožili celý týden duchovních cvičení (exercicií). Každoročně se biskupové na týden scházejí, aby společně prožili čas duchovního soustředění a modliteb, který je podle staré církevní praxe určen k celkové sebe-reflexi a obnově duševních, ale i fyzických sil.

Duchovním průvodcem našich biskupů v uplynulém týdnu byl převor karmelitánského kláštera v Kostelním Vydří P. Cyril Vojtěch Kodet OCarm. Při exercičních meditacích vycházel především z biblické tradice a zaměřil se na svatodušní téma letošního roku přípravy na jubilejní rok 2000.

□ Kongres „Lidský život a jeho důstojnost“

Brno: Tiskovou konferenci před zahájením kongresu s mezinárodní účastí na téma „Lid-

ský život a jeho důstojnost“ pořádko brněnské biskupství v pondělí 31. srpna ve 14.00 hodin v přednáškovém sále (Petrov 2, Brno) za účasti brněnského biskupa Vojtěcha Cíkrleho, předsedy komise pro rodinu České biskupské konference.

Dalšími hosty jsou: Mgr. Michaela Freiová, programová ředitelka Občanského institutu Praha; prof. MUDr. Augustin Svoboda, CSc., přednosta Ústavu biologie Lékařské fakulty Masarykovy univerzity (LF MU) Brno; prof. MUDr. Květoslav Šipr, CSc., přednosta Ústavu rodinného lékařství LF MU Brno a vedoucí Institutu pro odpovědné rodičovství; PhDr. Josef Zeman, CSc., ředitel Národního centra pro rodinu se sídlem v Brně.

Nad kongresem, který se konal ve dnech 3. – 6. září v Olomouci, převzal záštitu kardinál Alfonso Trujillo, předseda Papežské rady pro rodinu, a pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk, předseda Rady evropských biskupských konferencí (CCEE).

□ Dětská pouť na Hostýně

Dětská pouť – tradiční setkání dětí a mládeže na Svatém Hostýně u příležitosti zakončení prázdnin a zahájení nového školního roku se konala v sobotu 29. srpna.

DIES DOMINI – DEN PÁNĚ

O svatodušních svátcích 31. 5. 98 Sv. otec Jan Pavel II. vydal apoštolský list DIES DOMINI – DEN PÁNĚ. V 31. čísle Světla z 2. 8. 1998 jsme citovali téměř celý úvod a v minulém čísle odstavec, který jsme z technických důvodů v 31. čísle vynechali. V dalších pokračováních postupně otiskneme apoštolský list Dies Domini v plném znění.

Slavnost Božího stvořitelského díla

„Všechno povstalo skrze Slovo.“ (Jan 1,3)

8. V křesťanské zkušenosti je neděle především velikonoční slavností, plně ozářenou nádherou vzkříšeného Krista. Je to slavnost „nového stvoření“. Ale zdá se, že právě tuto povahu neděle, chápeme-li ji v celé její hloubce, nesmíme oddělovat od poselství o Božím plánu s tvorstvem, které nám Písmo nabízí už na prvních stránkách. Protože když je pravda, že Slovo se stalo tělem, „když se naplnil čas“ (Gal 4,4),

tak je stejně tak pravda, že ve svém tajemství jako věčný Syn Otce je Počátkem a Koncem vesmíru. To uplatňuje Jan v prologu svého evangelia: „Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co je“ (1,3). Podobně to zdůrazňuje Pavel, když píše Koloským: „Neboť v něm bylo všechno stvořeno na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné (...) všechno je stvořeno skrze něho a v něm“ (116). Tato aktivní přítomnost Syna v tvůrčím díle Božím se plně vyjevila velikonočním tajemstvím, když Kristus tím, že jako „první z těch, kdo zesnuli“ (1 Kor 15,20), vstal z mrtvých, začal nové stvoření a zahájil proces, který

sám završí v okamžiku svého příchodu ve slávě, „kdy odevzdá království Bohu, Otcí (...), a tak bude Bůh všechno ve všem“ (1 Kor. 15,24,28).

Už na úsvitě stvoření tedy Boží plán obsahoval toto Kristovo „kosmické poslání“. Tato kristocentrická perspektiva se týká celého časového rozpětí a byla v Božím zálibném pohledu, když po dokončení své práce „sedmému dni požeňal a posvětil jej“ (Gen 2,3). Tehdy vznikl – podle biblického popisu stvoření, sepsaného nějakým knězem – „sabat“, který tak výrazně ovlivňoval první smlouvu a byl jakoby předzvěstí svatého dne nové a věčné úmluvy. Téma „Božího odpočínutí“ (srov. Gen 2,2) a klidu, který poskytl lidu po jeho vyjití z Egypta při vstupu do zaslíbené země (srov. Ex 33,14; Dtn 3,20; 12,9; Jos. 21,44; Ž 95,11) najdeme v Novém zákoně v novém světle, ve světle definitivního „sobotního odpočinku“ (Žid. 4,9), do něhož sám Kristus vstoupil svým zmrtvýchvstáním a do něhož je povolán vstoupit Boží lid, když bude kráčet ve stopách jeho dětinné poslušnosti (srov. Žid. 4,3-16). Proto si pro uvedení do plného chápání nedě-

Pastorační služba pro národnostní menšiny v Polsku a Sdružení pro obnovu poutního místa P. Maria Pomocná u Zlatých Hor (MARIA HILF bei Zuckmantel) vás srdečně zvou na

POUŤ TŘÍ NÁRODŮ K P. MARIÍ POMOCNÉ U ZLATÝCH HOR V SOBOTU 19. ZÁŘÍ 1998

- Program:** 11.00 hod. Modlitby a písně národů o dary Ducha svatého, česky, polsky a německy.
11.55 hod. Slavnostní procesí biskupů, kněží a hostů s prapory od poutního domu k oltářům.
12.00 hod. **MŠE SVATÁ**, kterou budou společně sloužit biskup polský Mons. Alfons Nosol, biskupský vikář ostravsko-opavský Mons. Miloslav Klisz, farář z Weilersbachu P. A. Schrenk a kněží, hosté z ČR, Polska a Německa.
14.30 hod. Odpolední promluvy, modlitby a svátostné požehnání. Mons. Nosol: Edit Stein – žena otevřená pro dary Ducha sv. Mons. Klisz: Sv. Jan Sarkander – světec Ducha sv. P. Adolf Schrenk: Klara Fietz – žena plnicí záměr Ducha sv.

Přijďte společně prosit, aby Duch sv. skrze P. Marii odstranil rozdělení dnešní doby a spojil evropské národy v jedno křesťanské společenství.

Autobusové spojení z Jeseníku od kostela v 8.00 hod. Kyvadlová doprava z hraničního přechodu v Konrádově od 8.30 hodin. Zpět z poutního místa do Jeseníku v 16.30 hod. Další informace v ČR na tel. 0645/23 70, 0645/42 30 95, v Polsku na tel. 77 61 11 67

Římskokatolická farnost Luže vás srdečně zve na POUŤ do chrámu **PANNY MARIE, POMOCNICE KŘEŠŤANŮ NA CHLUMKU V LUŽI** Neděle 13. září 1998

Pořad bohoslužeb: 8.00 hod. – mše sv. 9.30 hod. – mše sv. 11.00 hod. – mše sv. 14.00 hod. – svátostné požehnání

Za jakýkoliv finanční příspěvek na dokončení opravy chrámu budeme velmi vděční!

Unie křesťanských pedagogů, pobočka Praha, vás zve na přednášku

MGR. Michala Semína
PRÁVÝ A NEPRÁVÝ EKUMENISMUS která se bude konat v úterý 6. října 1998 v 18.00 hod. (vchod se zavírá v 18.15 hod.) v sále řádu sv. Voršily, vchod z Ostrovní ulice č.11, Praha 1.

VSTUP ZDARMA

V rámci tohoto filosoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

Chránová služba Olomouc, Jaroslav Novotný, Masarykova tř. 48, 772 00 Olomouc, tel. PO–PÁ od 8.30 do 18.00 hod.: 068/522 78 16

„ZÁZRAČNÁ MEDAILKA“ – P. Maria
zlato 14 karátů: menší (v=14mm) 690 Kč
větší (v=19mm) 1890 Kč
stříbro: menší (v=14mm) 65 Kč
větší (v=19mm) 165 Kč
hliníkové: (v=16mm),
baleno po 20 ks/100 Kč

KŘÍŽOVÁ MEDAILKA SV. BENEDIKTA –
průměr 19 mm; zlato 14 karátů 2690 Kč
stříbro 195 Kč

Medailky za jednotné smluvní ceny zasíláme poštou na dobírku do 30 dnů od doručení Vaší objednávky. K ceně připočítáváme poštovné, balné neúčtujeme. Doporučujeme nechat medailky posvětit katolickým knězem.

BAZILIKA STARÉ BRNO, MENDLOVO NÁM.
ADORACE NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI
OLTÁŘNÍ BUDE V PÁTEK 18. 9. 1998
OD 17.00 DO 18.30 HOD.

POZNÁMKA REDAKCE

Další díl četby na pokračování, románu Viléma Hünermanna, nazvaného po hlavním hrdinovi **HERMAN JOSEF**, uvedeme z technických důvodů až v příštím čísle. Děkujeme za pochopení.

le musíme znovu přečíst velkolepý úvod o stvoření a prohloubit teologii „sabat“.

„Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi“ (Gen 1,1).

9. Poetický styl zprávy Genesis odráží úžas člověka tváří v tvář nesmírnosti stvoření a pocit úcty, kterou cítí vůči tomu, kdo z ničeho všechno stvořil. Je to úsek mimořádně nábožensky významný, chvalozpěv na Tvůrce vesmíru, navzdory všem stále se vracejícím pokušením zbožšťovat samotný svět poukazuje na jediného Pána, a zároveň je to chvalozpěv, jak dobré je celé stvoření, vyšlé z mocné a milosrdné ruky Boží.

„Bůh viděl, že je to dobré“ (Gen 1,10.2 atd.). Tento refrén, který zprávu dělí na oddíly, vrhá kladné světlo na každý prvek stvoření a zároveň dává tušit tajemství jeho správného chápání a jeho možné obnovy: Svět je natolik dobrý, nakolik zůstává zakotvený ve svém Původu, a po svém znetvoření hříchem se zase stává dobrým, když se s pomocí milosti vrací k tomu, kdo jej stvořil. Tato dialektika se zřejmě netýká

přímo neživých věcí a zvířat, ale člověka, který dostal nesmírný dar svobody, což však v sobě skrývá i nebezpečí. Hned po zprávě o stvoření vyzvedává Bible tento dramatický rozpor mezi velikostí člověka stvořeného podle obrazu a podoby Boha, a jeho pádem, který ve světě navozuje chmurný scénář hříchu a smrti (srov. Gen 3).

10. Vesmír, protože vyšel z rukou Božích, nese známky jeho dobroty. Je to krásný svět, zaslouží si, aby byl obdivován a používán, ale také udržován a dále rozvíjen. Dokončení Božího díla otevírá možnosti pro činnost člověka. „Sedmého dne dokončil Bůh své dílo, které konal“ (Gen. 2,2). Tímto antropomorfním výrazem „konání“ Božího nám bible nejen poskytuje záblesk tajemného vztahu mezi Stvořitelem a stvořeným světem, ale vrhá světlo i na úkol člověka vůči světu. Boží „konání“ (tvoření) je příkladem pro člověka. Protože ten je povolán nejen k tomu, aby obýval zemi, ale i „budoval“ svět, čímž se stává „spolupracovníkem“ Boha. První kapitoly Genese představují, jak jsem napsal v encyklice Laborem exercens, v jistém smyslu první „evangelium práce“. (10)

To je pravda, kterou zdůrazňuje i 2. vatikánský koncil: „Člověk stvořený k Božímu obrazu dostal příkaz podmanit si zemi se vším, co je na ní, a spravovat svět spravedlivě a svatě a uznáním Boha jako stvořitele zaměřit k němu sebe i celý vesmír, aby podřízením všech věcí člověku bylo Boží jméno vznešené po celé zemi.“ (11)

Povznášející dějiny všestranného rozvoje vědy, techniky a kultury – stále rychlejšího a dnes přímo závratného rozvoje – jsou v dějinách světa plodem pověření, jímž Bůh světil muži a ženě odpovědnost, aby naplnili zemi a podmanili si ji prací za zachování jeho zákona.

„Sabat“: radostný odpočinek Tvůrce

11. Když je na prvních stránkách Genesis Boží „konání“ (tvoření) příkladem pro člověka, platí to stejně i o jeho „odpočinku“: „a sedmého dne odpočíval“ (Gen 2,2). I tady stojíme před antropomorfismem, který obsahuje plodné poselství.

Pozn.:

Poznámkový aparát uvedeme v příštím čísle.

Liturgická čtení

Neděle 13. 9. – 24. neděle v mezidobí

1. čt.: Ex 32,7–11.13–14
 Ž 51(50), 3–4.12–13.17+19 Odp.: Lk 15,18
 2. čt.: 1 Tim 1,12–17
 Ev.: Lk 15,1–32

Pondělí 14. 9. – svátek Povýšení svatého kříže

1. čt.: Nm 21,4b–9 nebo Flp 2,6–11
 Ž 78(77), 1–2.34–35.36–37.38 Odp.: srv.7c
 Ev.: Jan 3,13–17

Úterý 15. 9. – památka P. Marie Bolestné

1. čt.: Žid 5,7–9
 Ž 31(30), 2–3a.3b–4.5–6.15–16.20 Odp.: 17b
 Ev.: Jan 19,25–27 nebo Lk 2,33–35

Středa 16. 9. – památka sv. Ludmily

1. čt.: 1 Kor 12,31–13,13
 Ž 32,2–3.4–5.12+22 Odp.: 12b
 Ev.: Lk 7,31–35

Čtvrtek 17. 9. – nez. pam. sv. Kornélia a Cypriána nebo sv. Roberta Bellarmina

1. čt.: 1 Kor 15,1–11
 Ž 117,1–2.16ab–17.28 Odp.: 1a
 Ev.: Lk 7,36–50

Pátek 18. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 15,12–20
 Ž 16,1.6–7.8b+15 Odp.: 15b
 Ev.: Lk 8,1–3

Sobota 19. 9. – nez. pam. sv. Januária nebo sobotní pam. P. Marie

1. čt.: 1 Kor 15,35–37.42–49
 Ž 55,10.11.12–13 Odp.: srv.13c
 Ev.: Lk 8,4–15

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	13.9.	14.9.	15.9.	16.9.	17.9.	18.9.	19.9.
Antifona	1136	1504	1512	1708	1197	1213	1228
Žalm	784	783	783	786	784	784	783

Ranní chvály:

Hymnus	1136	1504	1512	1515	1198	1213	1228
Antifony	1137	1504	1513	1516	1198	1214	1229
Žalmy	1137	813	813	813	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1505	1513	1516	1201	1217	1232
Antifona k Zach. kantiku	716	1505	1513	1517	1519	1218	1232
Prosby	1140	1505	1655	1711	1202	1218	1232
Záv. modlitba	716	1506	1514	1517	1520	1218	1521

Modlitba během dne:

Hymnus	1141	792	1172	1187	1203	1219	1233
Antifony	1142	1506	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1334
Krátké čtení	1144	1506	1175	1190	1206	1221	1336
Záv. modlitba	716	1506	1175	1191	1206	1222	1336

Nešpory:

SO

Hymnus	1132	1145	1507	1514	1517	1207	1223	807
Antifony	1133	1146	1508	1514	1518	1208	1224	808
Žalmy	1133	1146	1508	1661	1715	1209	1224	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1510	1514	1518	1211	1226	810
Ant. ke kant. P. M.	715	716	1510	1515	1518	1520	1227	716
Prosby	1135	1149	1510	1664	1718	1211	1227	811
Záv. modlitba	716	716	1506	1514	1517	1520	1227	717
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1262	1238

Představujeme

PROSTE PÁNA ŽNĚ

Jan Graubner

Kniha vyšla k příležitosti 50. narozenin otce arcibiskupa Mons. Jana Graubnera. Je soubohem jeho promluv a pastýřských listů.

Tuto knihu věnuji účastníkům děkanátních poutí za obnovu rodin a duchovní, především kněžská povolání. Nejen proto, že jejich účast na poutích byla příčinou vzniku řady předložených stránek, ale především z vděčnosti za jejich postoj spoluodpovědnosti za církve.

V tísnivém nedostatku kněží jsem hledal řešení v poslušnosti Pána Ježíše, který ví, že žeň je hojná, ale dělníků málo, a proto nám radí: „Proste Pána žně.“ Začal jsem prosit ve Frýdku, na Velehradě a v olomoucké katedrále. Přidalo se mnoho poutníků, kteří věří, že společná modlitba bude jistě vyslyšena. Zapojení mnoha laiků, zvláště mladých, je pro mne povzbuzením a radostí. Proto v den, kdy děkuji Bohu za dar padesátí let života, vděčně myslím i na Vás a na všechny spolupracovníky na Pánově vinici.

Kéž tento skromný projev mé vděčnosti připomene, oč se společně snažíme, a rozmnoží Vaši radost. Kéž pak naše společenství víry je v dalších letech ještě krásnější.

Olomouc, srpen 1998

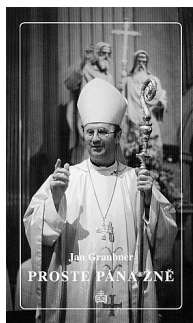
+ Jan Graubner

DOPIS MLÁDEŽI

Mladí přátelé, přijal jsem zodpovědné poslání. Vidím před sebou velké úkoly. Jak jsem řekl hned při svém nástupu do apoštolské služby, chci být zahleděný do krásy církve, snoubenky Ježíšovy. Protože však církve jsme i my, záleží její krása i na nás. Někteří z Vás mně vyjádřili ochotu spolupracovat na budování církve. Dnes se však chci obrátit na každého z Vás, protože máte své přednosti, a když je dobře využijete, budete opravdu nadějí církve.

Především si vážím Vaší velkorysosti, Vašeho nadšení pro velké ideály, touhy milovat a láskou proměnit svět, někdy obětavosti při překonávání překážek, ale i jasného pohledu, který dovede vidět chyby a odsoudit je (i když někdy až příliš tvrdě).

vám...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.

Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

Vím, že máte i své chyby, které Vás někdy i trápí, protože je nedovedete zvládnout, nebo i takové, co vidí druzí, a Vy je těžko přiznáváte. Nemáte dost životních zkušeností, nevíte někdy, jak na to...

Dnes však, když rozjímám na začátku svého působení o začátcích svého Mistra, který po duchovní přípravě o samotě s Otcem si povolal učedníky, chci nejen hledat spolupracovníky do úřadu, ale volat i do Vašich řad.

Najděte odvahu přidat se k revoluci Ducha a stát se jejími nositeli. Zásada je jasná: Bůh má přednost přede vším.

V nazaretské jeskyni Zvěstování jsem dnes prosil za Vás,

– abyste měli srdce svobodné a čisté a dokázali slyšet Boží volání,

– abyste měli odvahu dávat přednost Boží vůli před svou a ochotně mu říkali své ANO.

Pro každého z Vás připravil sám Bůh s nepředstavitelnou láskou program nádherného života. Podmínkou uskutečnění je však Vaše ochota nechat se jím vést. Začít známost, vstoupit do manželství, či zůstat sám, nebo zasvětit se Bohu nesmí být otázkou nálady či chuti, ale zodpovědným krokem postaveným na poznání Boží vůle. Nejlepší přípravou na dobré kroky v rozhodujících momentech je každodenní trénink vědomého ANO k Božím příkázáním a k hlasu svědomí. Tak se jistě připravovala i Panna Maria k tomu nejdůležitějšímu ANO v lidských dějinách.

Jsem přesvědčen, že Bůh volá daleko víc mladých ke kněžství a k řeholnímu životu, než si myslíte. Nebudu agitovat, protože nikomu nemohu nabídnout ani blahobyt, ani kariéru, ani pohodlí. Nabízím námahu a odříkání, zvu k oběti a k nezištné službě lásky, zaručuji životní dobrodružství a přes všechny zkoušky a krize štěstí bez konce. To vše za jediné podmínky: splníme vůli Boží.

...Jděte a získávejte mi učedníky. Nikdo nemá šanci získat pro Krista tolik mladých jako Vy mladí. Je to šance, ale taky odpovědnost. Důvěřuji Vám a modlím se za to, abyste měli odvahu říkat Ježíši ANO ve věcech malých i velkých a s pomocí Boží abyste také vytrvali.

K tomu Vám ze srdce žehná Váš arcibiskup Jan

Nazaret, 15. 11. 1992

(Úryvek z knihy)

Brož., zmenš. formát A5, 136 str., 80 Kč

**Piaceno prevodem
706 035**

Novinové výtahy

**EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLŮ – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vítek. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udelovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: stula.maticecm@telecom.cz; http://web.telecom.cz/maticecm). Registrace: MČ CR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Protišesti redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevzdávané nezveřejněné příspěvky nevracíme.